

บทที่ 12

ศาสนาคริสต์

เนื้อหาบทที่ 12

ศาสนาคริสต์

12.1 ประวัติความเป็นมา

12.2 ประวัติศาสดา

12.3 การแพร่ขยายของคริสต์ศาสนา

12.4 กำเนิดและวิวัฒนาการนิกายสำคัญในคริสต์ศาสนา

12.4.1 นิกายโรมันคาทอลิก

12.4.2 นิกายออร์ทอดอกซ์

12.4.3 นิกายโปรเตสแตนต์

12.5 คัมภีร์ในศาสนา

12.6 หลักคำสอนที่สำคัญ

12.6.1 หลักตรีเอกานุภาพ

12.6.2 หลักความรัก

12.6.3 อาณาจักรของพระเจ้า

12.6.4 พระเจ้าผู้เป็นอันติมสัจจ์

12.6.5 คำเทศนาบนภูเขา (ปฐมเทศนา)

12.7 หลักความเชื่อ และจุดหมายสูงสุด

12.8 พิธีกรรมที่สำคัญ

12.9. สัญลักษณ์ของศาสนา

12.10 ฐานะของศาสนาในปัจจุบัน

แนวคิด

1. ศาสนาคริสต์ เกิดในปาเลสไตน์ ประมาณ 543 ปี หลังพุทธศักราช ศาสนายิวเกิดขึ้นมาจากความเชื่อในเรื่องเมสสิอาห์(ผู้ที่จะมาช่วยปลดปล่อยความทุกข์ให้) ของชาวยิว ศาสดาของศาสนาคริสต์ คือพระเยซู โดยชาวยิวยอมรับว่าพระเยซูคือเมสสิอาห์

2. คัมภีร์ที่สำคัญในศาสนาคริสต์ คือ คัมภีร์ไบเบิล ศาสนาคริสต์มีหลักคำสอนที่มีความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์และจริยธรรมทางสังคม ที่ควรกล่าวถึงอยู่ 5 เรื่องคือ หลักตรีเอกานุภาพ หลักความรัก หลักอาณาจักรของพระเจ้า พระเจ้าผู้เป็นอันติมสัจจ์ และ บทเทศนาบนภูเขา (ปฐมเทศนา)

3. ศาสนาคริสต์มีจุดหมายปลายทางที่เป็นความสุขนิรันดร์ คือ สวรรค์อันเป็นอาณาจักรของพระเจ้า วิธีปฏิบัติที่จะทำให้บรรลุถึงจุดหมายปลายทางนั้น คือการปฏิบัติตามพระบัญญัติให้ครบถ้วน คือ รักพระเจ้าอย่างสุดจิตสุดใจและ รักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตนเอง ชาวคริสต์เชื่อว่าชีวิตในโลกนี้มีเพียงครั้งเดียว ตายไปแล้วก็จะไปอยู่ในนรกสวรรค์ชั่วนิรันดร์

4. นิกายในศาสนา ศาสนาคริสต์มีนิกายสำคัญอยู่ในศาสนา 3 นิกายคือ 1) นิกายโรมันคาทอลิก 2) นิกายออร์ทอดอกซ์ 3) นิกายโปรเตสแตนต์ คริสต์ศาสนาทุกนิกายใช้ไม้กางเขนเป็นสัญลักษณ์

5. ศาสนาคริสต์ในปัจจุบันมีผู้นับถือมากที่สุดในโลก มีศาสนิกกว่า 1,000 ล้านคนทั่วโลก แต่ส่วนใหญ่จะอยู่ในทวีปยุโรป อเมริกาและออสเตรเลีย

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักศึกษาได้มองเห็นภาพรวมประเด็นที่เป็นสาระสำคัญของศาสนาคริสต์ได้อย่างสมบูรณ์
2. เพื่อให้นักศึกษาได้ศึกษาและสามารถถ่ายทอดเกี่ยวกับความเป็นมาของศาสนา ประวัติศาสตร์ คัมภีร์สำคัญในศาสนา หลักคำสอนที่สำคัญในศาสนา หลักความเชื่อและจุดหมายสูงสุดในศาสนาของศาสนาคริสต์ได้อย่างถูกต้อง
3. เพื่อให้นักศึกษาได้ศึกษาและสามารถถ่ายทอดเกี่ยวกับกำเนิด วิวัฒนาการ นิกายสำคัญในศาสนาคริสต์ พิธีกรรมที่สำคัญ สัญลักษณ์ของศาสนา และฐานะของศาสนาในปัจจุบันของศาสนาคริสต์ได้อย่างถูกต้อง

บทที่ 12

ศาสนาคริสต์

12.1 ประวัติความเป็นมา

ศาสนาคริสต์เป็นศาสนา 1 ในบรรดา 3 ศาสนาของศาสนาโลก คำว่า Christ มาจากภาษาโรมันว่า Christus และคำนี้ก็มาจากภาษากรีกอีกต่อหนึ่ง คือคำว่า Christos ซึ่งแปลมาจากคำว่า เมสสิอาห์ (Messiah) ในภาษาฮีบรู

คำว่า เมสสิอาห์ แปลว่า พระผู้ปลดปล่อยทุกข์ภัย หรือพระผู้ช่วยให้รอดคือรอดพ้นไม่ตกนรก จากคำพิพากษาในวันตัดสินโลก หรือเมื่อว่าโดยความหมาย เมสสิอาห์ก็คือตัวแทนของพระเจ้าบนพื้นพิภพนั่นเอง ดังนั้นคำว่า Christ จึงเป็นศัพท์สูง ดูคำว่า Prophet ศาสดาพยากรณ์ หรือปกาศกในศาสนาอื่น และตรงกับคำว่า นบี ในศาสนาอิสลามนั่นเอง

ศาสนาคริสต์เกิดในปาเลสไตน์ เมื่อ พ.ศ. 543 โดยคิดตามปีเกิดของพระเยซูผู้เป็นศาสดาของศาสนา ศาสนาคริสต์เป็นศาสนาที่วิวัฒนาการมาจากศาสนาอื่น เพราะศาสนาคริสต์ก็นับถือพระเจ้าองค์เดียวกับศาสนาอื่น คือพระยะโฮวาห์ อีกทั้งได้รับคัมภีร์พันธสัญญาเดิม (Old testament) แม้พระเยซูเองก็ไม่เคยประกาศตั้งศาสนาคริสต์มีแต่บอกว่าท่านนับถือศาสนาอื่น การที่ท่านเที่ยวสั่งสอนธรรมต่างๆ แตกออกไปบ้างก็เพื่อให้ศาสนาอื่นสมบูรณ์ขึ้นเท่านั้น ดังที่พระเยซูกล่าวว่า¹ “อย่าคิดว่าเรามาเลิกล้างธรรมบัญญัติ และคำของผู้เผยพระวจนะ เราไม่ได้มาเลิกล้าง แต่มาทำให้สมบูรณ์ทุกประการ” ส่วนคำว่าศาสนาคริสต์เพิ่งเกิดขึ้นและนำมาใช้หลังจากพระเยซูสิ้นชีพแล้ว กล่าวคือสมัยที่พระเยซูยังมีชีวิตอยู่ท่านถูกรบกวลงล้างผลาญโดยประการต่างๆ จากพวกหัวเก่าที่นับถือศาสนาอื่น จนในที่สุด พระเยซูก็ถูกประหารชีวิต โดยถูกตรึงอยู่บนไม้กางเขน เรื่องนี้ทำให้พวกสาวกและผู้นับถือพระเยซูโกรธเคืองมาก ทั้งทำให้คนทั้งหลายเห็นใจพระเยซูที่ไม่ผิดแต่กลับต้องมาสังเวยชีวิตเพราะพวกอธรรม อีกทั้งได้ฟังข่าวอภินิหารของพระเยซูคืนชีพ ทำให้เกิดศรัทธาจึงพากันเรียกท่านนับถือพระเยซูว่าเป็นศาสนาใหม่ แยกตัวออกจากศาสนาอื่น และตั้งชื่อศาสนาใหม่ว่า ศาสนาคริสต์

¹ องค์การที่เคียนอินเทอร์เน็ตเนชั่นแนล. พระคริสต์ธรรมคัมภีร์ ภาคพันธสัญญาใหม่ : คัมภีร์มัทธิว, 2527 หน้า 17.

โดยเซนต์ปอล เป็นผู้ตั้งขึ้น เพราะฉะนั้นศาสนาคริสต์จึงเกิดขึ้นเพราะเหตุการณ์บังคับให้จำต้องตั้งศาสนา

ศาสนาคริสต์ในสมัยที่พระเยซูยังมีชีวิตอยู่ เจริญเติบโตแพร่หลายไปได้น้อยมากเพราะมีผู้คอยขัดขวางทำลายล้าง พระเยซูเอง ก็มีเวลาเป็นศาสดาเพียง 3 ปีเท่านั้นก็สิ้นชีพเพราะถูกตรึงไม้กางเขนดังกล่าวมาแล้ว ศาสนาคริสต์เพิ่งมาเจริญเติบโตหลังจากพระเยซูสิ้นชีพแล้ว โดยการเผยแพร่ศาสนาอย่างจริงจังของเหล่าสาวกและศาสนิก แล้วความสำเร็จก็มาถึงเมื่อพระเจ้าคอนสแตนตินทรงเลื่อมใส ทรงให้ความอุปถัมภ์ศาสนาคริสต์ทุกอย่าง จนได้นามว่าพระเจ้าอโศกแห่งศาสนาคริสต์ เช่น ทรงสร้างโบสถ์เซนต์ปีเตอร์หลังแรกถวายทรงพระราชทานที่ดินและทรัพย์สินมากมายให้ศาสนาคริสต์ ทรงออกกฎหมายมิลานในปีพ.ศ. 856 ให้汪วัติกันเป็นรัฐอิสระปกครองตนเอง จัดเก็บภาษีเอง ไม่ขึ้นกับบ้านเมืองทางบ้านเมืองจะเข้าไปแทรกแซงในศาสนจักรไม่ได้ ให้สันตะปาปามีอำนาจเท่าราชา และทรงยกย่องสันตะปาปาให้มีอำนาจเหนือศาสนจักรทั้งปวง ทรงจัดประชุมสันนิบาตศาสนาคริสต์ทั้งหมดขึ้นเป็นครั้งแรก ทรงนำไม้กางเขนมาเป็นสัญลักษณ์ของศาสนาคริสต์ และในปี พ.ศ. 868 ทรงออกกฎหมายให้ทุกคนมีเสรีภาพทางการ คือนับถือศาสนาคริสต์เท่านั้นจึงจะถูกต้อง ดังนั้นตั้งแต่ พ.ศ. 868-1597 ศาสนาคริสต์จึงได้เจริญเติบโตขนานใหญ่ จากศาสนาประจำชาติของประเทศอิตาลีกลายมาเป็นศาสนาประจำชาติของทุกประเทศในทวีปยุโรป และต่อมาได้ขยายไปยังประเทศต่างๆ ในทวีปอเมริกาเหนือ อเมริกาใต้ และทวีปออสเตรเลียด้วย และตั้งแต่ พ.ศ. 1597-2060 สันตะปาปาหรือโป๊ปได้มีอำนาจสูงสุดยิ่งกว่าพระราชา ไม่มีใครทัดทานอำนาจได้จนสามารถแต่งตั้งและถอดถอนพระราชาได้ ทั้งนี้ก็เพราะถือว่าสันตะปาปาเป็นตัวแทนของพระเจ้าบนพื้นพิภพ ส่วนพระราชาเป็นเพียงผู้แทนคนในประเทศนั้นๆ เท่านั้น แต่แล้วตั้งแต่ปีพ.ศ. 2060 ศาสนาคริสต์ก็เริ่มชะงักเพราะฝีมือของมาร์ติน ลูเธอร์ กล่าวคือ มาร์ติน ลูเธอร์ เป็นนักบวชในศาสนาคริสต์ชาวเยอรมัน เกิดในประเทศเยอรมันนี้ เมื่อวันที่ 10 พฤศจิกายน พ.ศ. 2026 ที่เมือง ไอส์เลเบน (Eisleben) นครแซกโซนี (Saxony) ครั้นถึง พ.ศ. 2048 ได้ออกบวช และในปี พ.ศ. 2054 ได้ไปเฝ้าสันตะปาปาที่汪วัติกัน ได้เห็นที่อยู่ของพระหรรพราและมีความเป็นอยู่อย่างฟุ้งเฟ้อผิดสมณวิสัยทั้งซ้ำเติมด้วยความเศร้าใจที่ทราบว่สันตะปาปาเลโอที่ 10 ประสงค์จะสร้างโบสถ์หลังใหม่ให้ใหญ่กว่าและวิจิตรกว่าโบสถ์ที่เคยมีมา โดยได้ออกใบไถ่บาปขาย เพื่อหาเงินมาสร้างโบสถ์เซนต์ปีเตอร์หลังใหม่เมื่อ พ.ศ. 2058 ใครที่ซื้อใบไถ่บาปแล้ว สามารถล้างบาปได้ทันทีไม่ต้องมาล้างบาปกับพระ และยังซื้อไว้มากก็ไถ่บาปได้มาก หรือยังไม่มีบาปจะซื้อไว้มาก่อนก็ได้ หากทำบาปต่อไปก็จะได้ไถ่บาปเช่นกัน มาร์ติน ลูเธอร์

หมดความอดทน เห็นว่าไปว่าเอาเองทั้งนั้น ไม่มีในคัมภีร์ จึงได้ทำการคัดค้านเป็นการใหญ่ และชี้แจงว่า คำสั่งสอนที่แท้จริงของพระเยซูเป็นอย่างไร มาร์ติน ลูเธอร์ ทำงานอย่างรวดเร็ว เพราะมีการศึกษาดี ทั้งได้รับการสนับสนุนอย่างกว้างขวาง จนเป็นเหตุให้เกิดนิกายโปรเตสแตนท์ขึ้นมาในปี พ.ศ. 2060

12.2 ประวัติศาสดา

1. ถิ่นกำเนิดพระเยซู

พระศาสดาของคริสต์ศาสนา ทรงมีนามว่า “เยซู” หรือ “จีซัส” ทรงถือกำเนิดในหมู่ชนชาติอิสราเอล (ยิว) พระมารดาชื่อ มาเรีย และบิดาชื่อ โยเซฟ มีอาชีพเป็นช่างไม้ ตั้งถิ่นฐานอยู่ ณ หุบเขากาลิล (Callilee) เมืองนาซาเรธ ตามคัมภีร์ไบเบิลเล่าไว้ว่าพระนางมาเรีย ผู้เป็นมารดาของพระเยซูนั้น เดิมโยเซฟได้ลู่ขอหมั้นกันไว้แล้ว ก่อนที่จะอยู่กินด้วยกันก็เห็นว่ามาเรียมีครรภ์ด้วยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว แต่โยเซฟคู่หมั้นของเขาเป็นคนดี สัตย์ซื่อไม่พอใจที่จะแพร่พรายความเป็นไปของนางนั้น หมายถึงให้นางนั้นหลบไปเสียอย่างลับๆ แต่เมื่อโยเซฟยังกำลังวิตกตรึงตรองเรื่องนี้อยู่ก็มีทูตองค์หนึ่งของพระเจ้ามาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันว่า “โยเซฟ” บุตรดาวิดอย่าวิตกในการที่จะรับมาเรียมาเป็นภรรยาของเจ้าเลย เพราะว่าผู้ซึ่งปฏิสนธิในครรภ์ของนางนั้นเป็นโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ นางนั้นจะประสูติบุตรเป็นชายแล้วเจ้าจงเรียกนามท่านว่า “เยซู”

เมื่อโยเซฟตื่นขึ้นก็ปฏิบัติตามคำของทูตแห่งพระเจ้าคือไปรับมาเรียมาอยู่กินด้วยกัน แต่มิได้ร่วมสุมอย่างสามีภรรยา

พระนางมาเรียนั้นมีประวัติว่าพื้นเพเดิมเป็นคนอนาถาและเกิดเมื่อมารดาบิดามีอายุมากแล้ว ถูกส่งเข้าไปอยู่ในความอุปถัมภ์ของวัดยิว ต่อมาบิดามารดาถึงแก่กรรม มาเรียจึงอยู่ในฐานะเป็นลูกกำพร้า โยเซฟชายชราช่างไม้ซึ่งมีอายุถึง 80 ปีแล้วได้ไปลู่ขอนางมาเรียมาเลี้ยงดู ทางวัดจึงจัดการแต่งงานให้

2. พระเยซูประสูติ

เมื่อมาเรียมีครรภ์แก่ ทั้งโยเซฟและมาเรียต้องเดินทางไปยังเมืองเบธเลเฮม ซึ่งอยู่ห่างจากบ้านเดิมตั้ง 100 ไมล์ และเป็นการเดินทางที่ยากลำบากมาก เพราะเป็นเขาหินทั้งนั้น

การที่ต้องเดินทางไปครั้งนี้ก็โดยคำสั่งของรัฐบาล ให้ไปลงทะเบียนสำมะโนครัวในเมืองที่เป็น
ภูมิลาเนาเดิมดังกล่าวแล้วว่า โยเซฟมีภูมิลาเนาอยู่ที่เมืองเบธเลเฮม จึงต้องเดินทางไปทีนั้น และ
เมื่อถึงเมืองเบธเลเฮมแล้ว มาเรียได้คลอดบุตรในที่พักรั้วแห่งหนึ่ง

3. การศึกษา

ในขณะที่พระเยซูยังเด็กมากโยเซฟกับมาเรียได้อพยพพาพระเยซูไปอยู่ประเทศอียิปต์
ครั้งหนึ่ง ไม่ทราบว่ายู่นานเท่าไร ภายหลังได้กลับมาอยู่นาซาเรธ และได้เข้าโรงเรียนใน
มณฑลกาลิลี สำหรับที่นี้คนปะปนกันอยู่หลายชาติหลายภาษา เช่น อียิปต์ อัสซีเรีย อาหรับ
และกรีก พระเยซูได้รับการศึกษาเป็นอย่างดีที่คนจนๆ สมัยนั้นจะพึงได้ และมีหลักฐานที่เชื่อ
ได้ว่าพระเยซูรู้หลายภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษากรีก

นอกจากนี้พระเยซูยังสนใจในการศึกษาเรื่องศาสนาเป็นอย่างดีโดยเฉพาะ
พระคัมภีร์เก่า (Old Testament) จะอ่านมาก จำมาก จนมีความรู้แตกฉานในพระคัมภีร์ ใน
ขณะนั้นมีผู้รู้ทางศาสนาที่เพียรพยายามสถาปนาตนเองเป็นคณาจารย์อยู่คนหนึ่ง ชื่อโยฮัน ซึ่ง
เป็นลูกของพระได้ศึกษาความรู้ทางศาสนาตั้งแต่เด็กจนอายุมากขึ้น จึงได้ปลื้มตัวไปบำเพ็ญ
ธรรมอยู่ในถ้ำที่เปลี่ยวและเจียบสงบ จนอายุ 30 ปี ก็ตั้งตนเป็นคณาจารย์สั่งสอนศิษย์ พระเยซู
ก็ได้ไปฝากตัวเป็นศิษย์ท่านผู้พี่โยฮัน ได้ตั้งลัทธิล้างบาป ทำนองเดียวกับพราหมณ์คือ ล้างบาป
โดยวิธีลงไปอาบน้ำในแม่น้ำจอร์แดน ซึ่งพระเยซูก็ได้เคยลงไปอาบ

4. พระเยซูตรึงตรองธรรม

เมื่อพระเยซูได้ศึกษาและปฏิบัติธรรมจากอาจารย์จนเห็นว่าพอควรแล้วจึงได้ลา
อาจารย์ไปอยู่ในที่วิเวก โดยเฉพาะเขตหินริมฝั่งทะเล นับว่าพระเยซูโปรดมาก นั่งตรึงตรอง
ธรรมคราวละนานๆ นอกจากนี้ยังได้ทดลองอดอาหารเป็นเวลา 40 วัน เป็นการทำทุกรกิริยา
จนกระทั่งอายุย่างเข้า 30 ปี พระเยซูจึงเริ่มทำการสอนธรรมแก่ศิษย์ ช่วงระยะเวลาไม่นานนักก็
ต้องสะดุดหยุดลงชั่วคราว เนื่องจากอาจารย์โยฮัน ซึ่งเป็นอาจารย์ของพระเยซูนั้นถูกจับโดย
คณะกรรมการได้ตั้งข้อหาว่า ท่านทำการสอนนอกเหนือคำสอนของพระเจ้าในศาสนายิว เมื่อ
ทราบข่าวว่าอาจารย์ถูกจับ พระเยซูเสด็จออกจากเมืองนาซาเรธไปพักอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาหัม
ครั้นเมื่อแน่ใจว่าพ้นเขตอันตรายแล้วจึงเริ่มทำการสอนใหม่

5. การแสดงธรรมบนภูเขา¹

คำสอนหรือการแสดงธรรมเทศนาอันยิ่งใหญ่ของพระเยซู คือ ครั้งที่เรียกว่า “เทศนาบนภูเขา” เทศนาครั้งนี้มีความสำคัญมากถือว่าเป็นปฐมเทศนา เป็นการแสดงหลักใหม่หลักสำคัญของคริสต์ศาสนา และการแสดงธรรมครั้งนี้มีคนฟังเป็นจำนวนมาก ใจความสำคัญของเทศนาครั้งนี้พอจะสรุปสาระได้ ดังต่อไปนี้

1) **ทรงปลุกปลอบใจ ให้ความหวัง** เพราะความหวังเป็นคุณธรรมสำคัญอันหนึ่งในคริสต์ศาสนา พระองค์เริ่มตรัสว่า ผู้ที่รู้สึกความบกพร่องทางจิตใจจะได้รับความสุข เพราะว่าสวรรค์เป็นของเขาแล้ว ผู้เศร้าโศกจะได้พบทางบรรเทาทุกข์ ผู้หิวกระหายจะอิ่มหนำสำราญ ผู้มีความเมตตาปราณีอยู่ในใจจะได้รับความเมตตาปราณีเช่นเดียวกัน ผู้มีใจบริสุทธิ์ได้ชื่อว่าเห็นพระเจ้า ผู้ระงับการแตกแยกรักษาความสามัคคีได้ชื่อว่าเป็นลูกพระเจ้า ผู้ที่สามารถทนการประทุษร้ายเบียดเบียนได้ ทนการข่มเหงนินทาได้ จะได้รับบำเหน็จจากสวรรค์ เพราะพวกมนุษย์ทั้งหลายก็ล้วนแต่ถูกข่มเหง ถูกนินทาทั้งนั้น

2) **ทรงห้ามไม่ให้ฆ่าคน** แม้การด่าว่าหรือกล่าวถ้อยคำที่ไม่ดีแก่ใครๆ ก็ไม่ควรทำการโกรธกันในระหว่างพี่น้องเป็นโทษอย่างหนัก ผู้ใดบูชาพระเจ้าในขณะที่กำลังโกรธอยู่กับพี่น้องการบูชานั้นจะไม่เกิดผล ฉะนั้นผู้ใดนำเครื่องบูชามาแล้ว ถ้านึกได้ว่ายังมีเรื่องโกรธเคืองกับพี่น้องให้วางเครื่องบูชาไว้หน้าแท่น ไปคืนดีกับพี่น้องเสียก่อนจึงค่อยบูชา ถ้าพิพาทเป็นคดีก็ให้พยายามไกล่เกลี่ยคืนดีกันกับคู่ความ

3) **ทรงห้ามล่วงประเวณีชายหญิง** ไม่เว้นแม้แต่จะงดเว้นการล่วงประเวณีด้วยกายวาจาเท่านั้น แม้การล่วงประเวณีด้วยใจก็ไม่ควรให้มีขึ้น หมายความว่า แม้แต่จะคิดล่วงประเวณีก็ไม่ควรคิด ถ้าหากนัยน์ตาของเราจะชักจูงให้เราทำผิด เพราะมองเห็นความสวยงามก็ควักนัยน์ตาออกมาเสียดีกว่าที่จะผิดไปจริงๆ

4) **แต่ก่อนสอนกันว่า “อย่าทนสบถ”** คือทำผิดคำพูดเมื่อสาบานไว้ว่าจะทำอย่างไรต้องทำตามที่สาบานไว้ แต่พระเยซูทรงสอนใหม่ว่า อย่าสบถสาบานเลยดีกว่า จงประพฤติตนให้เป็นคนซื่อตรง ให้คนทั้งหลายเขาเชื่อถือโดยมิต้องสบถสาบานเลยดีกว่า

5) **แต่เดิมสอนกันว่า “ตาแทนตา ฟันแทนฟัน”** หมายความว่า ใครทำกับเราอย่างไร ให้เราทำตอบแทนอย่างนั้น ถ้ามาทำให้เราตาบอด ก็ให้ทำให้เขาตาบอดบ้าง ใครมาทำให้เราฟันหัก ก็ให้ทำให้เขาฟันหักบ้าง แต่พระองค์สอนว่า อย่าต่อสู้คนชั่ว ถ้าผู้ใดมาตอบ

¹ Hopfe, Lewis M. Religions of the World. 3rd edition, 1983 p.377-378.

แก้มขวาของเรา ก็จึงหันแก้มซ้ายให้เขาตบอีก ถ้าผู้ใดมาเอาเสื้อของเราไป ก็จึงเพิ่มเสื้อคลุมให้เขาด้วย ถ้าถูกเกณฑ์ให้เดินทาง 40 เส้น จงเดินไปเสีย 80 เส้น

6) **เดิมสอนกันว่า “ให้รักมิตรและเกลียดศัตรู”** แต่พระองค์สอนให้รักแม้กระทั่งศัตรู จงอวยพรแก่ผู้ที่แข่งด่าเรา จงทำคุณแก่ผู้ที่เกลียดชังเรา พระเจ้าประทานแสงสว่างให้คนดี และคนชั่ว ประทานฝนให้ทุกคนมีธรรมและคนอธรรม รัฐบาลยังเก็บภาษีทั้งคนดีและคนไม่ดี

7) **อย่าทำบุญเอาหน้า อย่าเป่าแตรเมื่อบำเพ็ญทาน** อย่าประกอบการกุศลเพื่อหวังความสรรเสริญ สิ่งใดที่มนุษย์รู้พระเจ้าจะไม่รับรู้ แต่การทำความดีที่มนุษย์ไม่ทราบพระเจ้าจะรับทราบอย่างสมบูรณ์ ถ้าท่านถือศีลด้วยการอดอาหารก็ไม่จำเป็นต้องหน้าซื่อใจคาวให้คนอื่นแลเห็น ให้การกระทำของท่านปรากฏแก่พระเจ้าเท่านั้นก็พอแล้ว

8) **ถ้าท่านให้อภัยแก่คนทั้งหลาย** พระเจ้าก็จะให้อภัยแก่ท่านเหมือนกัน ถ้าท่านไม่ให้อภัยแก่คนทั้งหลายพระเจ้าจะไม่ให้อภัยแก่ท่าน

9) **อย่าสะสมทรัพย์ไว้ในโลกนี้** แต่จงสะสมไว้บนสวรรค์ ไม่ต้องสะสมโดยกลัวว่าจะไม่มีอะไรกิน ไม่มีอะไรดื่ม ฝูงนกทั้งหลายมิได้สะสมธัญญาหารไว้ พระเจ้ายังเลี้ยงนกทั้งหลายได้มนุษย์สำคัญกว่านก ไฉนพระเจ้าจะไม่ช่วยเลี้ยง ไม่จำเป็นต้องขวนขวายในการแต่งกายประดับประดา กษัตริย์โซโลมอนเป็นผู้ทรงเครื่องต้นประดับตกแต่งอย่างเต็มที่ที่ก็ไม่เห็นจะสวยงามไปกว่าดอกไม้ที่บานอยู่โดยธรรมชาติ ซึ่งปราศจากเครื่องตกแต่งเพิ่มเติม ไม่จำเป็นต้องทุกข์ถึงวันพรุ่งนี้เพราะเรื่องที่จะต้องทุกข์ในวันนี้ก็มีมากพออยู่แล้ว

10) **ถ้าไม่อยากให้ใครกล่าวโทษเรา เราก็อ่อย่างกล่าวโทษเขา** เราชอบมองหาผิดในดวงตาของคนอื่น แต่ไม่ระวังตัวนพินที่อยู่ในดวงตาของเรา อย่าให้ของประเสริฐแก่สุนัข อย่าให้แก้วมุกดาแก่สุกร เพราะมันจะเหยียบย่ำของเหล่านั้นและมันจะหันมากัดเรากอีกด้วย

11) **อยากได้ก็ต้องขอ อยากพบก็ต้องหา** อยากจะให้ประตูเปิดรับก็ต้องเคาะประตูแต่เข้าประตูเล็กดีกว่าเข้าประตูใหญ่ เพราะประตูใหญ่มักจะนำไปสู่หายนะและมีคนเข้าไปมากแล้ว จงระวังผู้ที่ปรากฏกายเป็นมุณี แต่ดวงใจเป็นสุนัขป่า เราจะรู้จักคนได้ด้วยผลของงานเช่นเดียวกับที่เราจะรู้จักต้นไม้ก็ด้วยผลไม้ม เราไม่สามารถจะเก็บผลลงุ่นจากต้นระกำ ไม่สามารถจะเก็บมะเขือเทศจากต้นไม้มี่หนาม ต้นไม้ดีย่อมจะเกิดผลดี ต้นไม้ชั่วย่อมจะเกิดผลชั่ว

6. การเผยแผ่ศาสนา

ในการเผยแผ่ศาสนาของพระเยซูคริสต์ นอกจากพระองค์จะสอนธรรมง่าย ๆ แต่ลึกซึ้งและกินใจแล้ว พระองค์มีคุณลักษณะพิเศษคือพระองค์มีความสามารถในการรักษาโรค และมีพลังจิตที่สูง เช่น การรักษาโรคเรื้อนให้หาย รักษาคนเป็นง่อยให้เดินได้ รักษาคนใบ้ให้พูดได้ รักษาคนตาบอดให้กลับแลเห็นได้ พอพระองค์แตะตัวคนป่วยหรือเพียงแค่พูดกับคนป่วยเพียงคำเดียวโรคก็จะหาย หรือบางครั้งคนป่วยมาแต่ต้องผ้าที่พระเยซูห่มโรคก็จะหายเช่นกัน การรักษาโรคพระองค์จะปฏิบัติควบคู่ไปกับการสอนธรรมทุกครั้ง จึงปรากฏว่าการเผยแผ่ธรรมของพระเยซูได้ผลเร็ว พระองค์ออกเดินทางท่องเที่ยวประกาศพระธรรมคำสอนของพระองค์แถบบริเวณชายฝั่งแม่น้ำจอร์แดน ส่วนมากผู้ที่ศรัทธาเลื่อมใสในคำสอนของพระองค์มักจะเป็นคนยากจนมีอาชีพเป็นกรรมกร เช่น เป็นชาวประมง ช่างไม้ ซึ่งอาศัยอยู่ในชนบทที่ทุรกันดาร ไม่สามารถจะเข้าไปเผยแผ่ในเมืองใหญ่ได้ พระองค์ไม่พยายามประกาศธรรมอันลึกซึ้ง แต่พยายามให้คนทั่วไปเข้าใจคำสอน ซึ่งเป็นคำสอนที่ฟังแล้วเข้าใจง่าย ๆ ซิมซาบ น้าฟิง ไม่น่าเบื่อ ถือว่าพระเยซูเป็นนักพูด นักบรรยายที่ดีเยี่ยมคนหนึ่ง คำสอนของพระองค์บางครั้งก็ขัดแย้งกับความเชื่อเก่าจึงทำให้พระองค์มีทั้งคนรัก เลื่อมใสเคารพมาก และมีศัตรูมากเช่นกัน ศัตรูก็คือพวกยิว (ยูด้าห์) ซึ่งเห็นว่าคำสอนของพระองค์ผิดแผกแตกต่างจากหลักของโมเสส ทั้งๆ ที่พระเยซูรับรองว่า ไม่มีเจตนาจะลบล้างทำลายบัญญัติหรือคำสอนของศาสนาเดิม แต่จริง ๆ แล้วคำสอนของพระเยซูก็ขัดแย้งกับของโมเสสหลายข้อ ดังเช่นคำเทศนาบนภูเขาของพระเยซูจะขัดแย้งกับบัญญัติ 10 ประการหลายข้อ และคำสอนในที่อื่นๆ ก็ขัดแย้งกับบัญญัติอยู่อีก

7. คำสอนที่ขัดแย้งกัน

โมเสส สอนให้สามีภรรยาหย่าขาดจากกันได้ พระเยซูไม่ยอมให้มีการหย่าขาดจากความเป็นสามีภรรยา กัน มีคนมาเถียงว่า โมเสสสอนให้หย่ากันได้ พระเยซูก็ให้เหตุผลว่า เมื่อพระเจ้าสร้างอาดัมกับอีวาให้เป็นเพื่อนชีวิตอยู่ด้วยกันได้ ไม่ได้ทรงอนุญาตว่าจะให้เลิกใช้ชีวิตร่วมกันได้ เมื่อไรพระเจ้าสร้างอีวาโดยดึงเอาซี่โครงซี่หนึ่งของอาดัมมาสร้าง จึงถือว่าผิวเมียเป็นคนคนเดียวกัน ผิวเมียจะแยกกันไม่ได้

โมเสส วางข้อบัญญัติอย่างเคร่งครัดว่า มนุษย์ต้องหยุดงานวัน “สับบาธ” หรือวัน “สะบาโต” แต่พระเยซูไม่ถือเคร่งครัดในเรื่องนี้ เมื่อมีคนเจ็บป่วยมาขอให้รักษาในวันสับบาธ พระองค์ก็ทรงรักษาให้ เมื่อมีคนมาทักท้วงว่าทำไมไม่หยุดงานวันสับบาธ พระองค์ก็ตอบว่าถ้าลูกแกะของท่านพลัดตกลงไปในบ่อน้ำในวันสับบาธ ท่านจะปล่อยให้ลูกแกะนั้นตายหรือ

8. ดำเนินคนรวย

นอกจากนี้ พระเยซูยังกล่าวดำเนินคนมั่งมีว่า รวย มีหลายครั้งหลายหนที่คำสอนของพระองค์กระทบกระเทือนคนมั่งคั่ง ครั้งหนึ่ง พระองค์ตรัสว่า เขาจะหลุดเข้าสู่เข็มนาง่ายกว่าที่จะเอาคนมั่งมีขึ้นสวรรค์ เพราะคนมั่งคั่งจะเข้าถึงพิภพสวรรค์แท้ได้ยากมาก

ครั้งหนึ่ง พระเยซูประทับอยู่ในโบสถ์ยิวกับสาวก มีคนเอาเงินมาทำบุญให้โบสถ์ยิวเป็นอันมาก พวกที่ร่ำรวยบริจาคเงินคนละมากๆ มียายแก่ยากจนคนหนึ่งเอาทองแดงมาบริจาค 1 อัน พระเยซูตรัสแก่สาวกว่า ยายแก่ได้บุญมากกว่าพวกมั่งคั่งร่ำรวยเหล่านั้น เพราะพวก ร่ำรวยทำบุญจากเงินที่เหลือใช้อย่างมาก ทำมากเท่าไรก็ไม่เดือดร้อนจึงไม่นับว่าเป็นการเสียสละ แต่ยายแก่นั้นทำบุญจากเงินที่จำเป็นสำหรับชีวิตของแก่มาก แก่ต้องเสียสละจริงๆ และแก่ต้องเดือดร้อนลำบากจากการเสียสละนี้จริงๆ คำสอนของพระเยซูเช่นนี้จึงเป็นปรีกษาต่อคนรวย ทำให้คนรวยเป็นศัตรูต่อพระเยซู ซึ่งคนรวยส่วนมากเป็นคนมีความรู้ และมีอิทธิพลมาก

การสร้างศัตรูกับพระในศาสนาเดิมของพระเยซู ก็นับว่าเป็นอันตรายต่อพระองค์ ไม่น้อย โดยพระเยซูกล่าวโจมตีพระพวกนี้ว่า เป็นพวกหน้าซื่อใจคด ปิดพิภพสวรรค์ไว้ไม่ให้มนุษย์ขึ้นถึง กล่าวอ้างตัวเองเป็นคนนำทางให้มนุษย์ แต่ตัวเองกลับตาบอด ตาบอดแล้วยังมา ทำตัวเป็นผู้นำทางคนอื่น พวกนี้กรองน้ำเวลาดื่ม โดยอ้างว่าเกรงจะกลืนลูกน้ำเข้าไป แต่ความจริงเขากลืนอูฐเข้าไปเป็นตัวๆ

9. ศัตรูเริ่มปรากฏ

เมื่อพระเยซูไม่เกรงกลัวอำนาจอิทธิพลจากพวกที่ทำไม่ถูกต้อง พระองค์กล้าแสดงความจริงที่พระองค์เห็นว่าถูกต้อง ศัตรูของพระองค์ก็ได้แสดงตัวออกมาเป็นระยะๆ ทั้งลับและเปิดเผย ผู้ที่มาฟังเทศน์และถามปัญหาธรรม ก็มีทั้งผู้ศรัทธาเลื่อมใสจริงๆ และมีทั้งศัตรูที่มา คอยจับผิด โดยตั้งปัญหาถามเพื่อหวังผลร้ายแก่ผู้ตอบ เช่น ครั้งหนึ่ง มีคนถามว่าชาวยิวจะควร เสียภาษีให้แก่ซีซาร์ (จักรพรรดิโรมัน) หรือไม่ ปัญหาเช่นนี้ถ้าตอบไปทางใดทางหนึ่งเสียเป็น อันตรายทั้งนั้น คือ ถ้าตอบว่าไม่ควรเสียภาษีก็จะเป็นความผิดฐานกบฏต่อพระจักรพรรดิโรมัน แต่ถ้าตอบว่า ควรเสียภาษีก็จะทำให้ชาวยิวเกลียด เพราะชาวยิวเดือดร้อนมากเรื่องการเสีย ภาษีแก่โรมัน

ก่อนที่พระเยซูจะตอบปัญหา ได้เรียกเอาเงินตราจากผู้ถามคนหนึ่ง แล้วย้อนถามผู้ถามว่า “รูปภาพและคำจารึกในเงินตรานี้เป็นของใคร” ผู้ตอบตอบว่า “เป็นของซีซาร์”

พระเยซูจึงตรัสต่อไปว่า “ของซีซาร์ก็จงคืนไปให้ซีซาร์ ของพระเจ้านั้นก็ถวายคืนแด่พระเจ้า” คำตอบอันชาญฉลาดเช่นนี้ทำให้พระเยซูพ้นภัย

10. การได้สาวกคนสำคัญ

ในการเผยแผ่ธรรมจนมาถึงช่วงนี้นับว่าได้ผลมาก มีผู้เลื่อมใสศรัทธามาก แต่ที่นับว่าเป็นกำลังสำคัญในการประกาศศาสนานั้น ก็คืออัครสาวก 12 คน ต่อไปนี้

1. ซีมอน หรือเปโตร
2. อันเดรอา หรืออังกูร (เป็นน้องชายของเปโตร)
3. ยาโกโบ (บุตรเซเบดาย)
4. โยฮัน (น้องชายยาโกโบ มิใช่คณาจารย์โยฮัน)
5. ฟิลิปส์
6. บาร์โธโลไม
7. โทมัส
8. มัทธาย
9. ยาโกโบ (บุตรอาละฟาน)
10. เลบบายส์ (ธาดาย)
11. ซีมอน (ซีมอน ชาวคานาอัน)
12. ยูดาห์ อิสการิโอต

สาวก 4 คนข้างต้น เป็นชาวประมง คนที่ 1 กับคนที่ 2 คือ เปโตรกับอันเดรอา ซึ่งเป็นพี่น้องกันนั้น พระเยซูไปพบกำลังตีอวนจับปลา ตรัสถามว่า เขากำลังทำอะไร คนทั้งสองตอบว่ากำลังตีอวนจับปลา พระเยซูตรัสว่า ไปตีอวนจับคนดีกว่า คนทั้งสองเลยทิ้งอวนตามพระองค์ไป เดินไปตามทางพบชาวประมงพี่น้องอีก 2 คน คือ ยาโกโบกับโยฮัน (สาวกคนที่ 3 และ 4) เป็นชาวประมงเหมือนกัน กำลังนั่งช้อนอวนอยู่ เห็นเปโตรกับอันเดรอา ตามพระเยซูไป ก็เลยขอตามไปด้วย ในบรรดาสาวกทั้งหมดนี้ โยฮัน (คนที่ 4) กับมัทธาย (คนที่ 8) เป็นคนสำคัญในการเขียนคัมภีร์ไบเบิล (คัมภีร์ใหม่) และเขียนประวัติต่างๆ ของพระเยซู เราได้จากอัครสาวกทั้ง 2 นี้มาก

อัครสาวกคนสุดท้ายที่ชื่อว่า ยูดาห์ อิสการิโอตนั้น เป็นเหมือนเทวดาในศาสนาพุทธเพราะว่ายูดาห์นี่เองเป็นผู้ทำลายพระเยซูเอง โดยไปรับสินบนเป็นผู้นำโรมันไปจับตัวให้จับพระเยซูแต่ลงท้ายยูดาห์ อิสการิโอต ก็อดสูต่อพฤติกรรมอันเลวร้ายของตัวเองไม่ได้ จึงทำการฆ่าตัวตายด้วยการผูกคอตตัวเองชดใช้กรรม

11. ภัยกำลังก่อตัว

ตามที่กล่าวมาแล้วว่าศัตรูของพระเยซูมีมากจนเกินกว่าบารมีของพระเยซูจะต้านทานได้ จะอาศัยสาวกเป็นกำลังพอที่พึ่งพาอาศัยก็ไม่ได้ แม้แต่คณาจารย์โยฮัน ซึ่งเป็นอาจารย์ที่เคยไปศึกษาธรรมด้วย และเป็นผู้มีบารมีสูงเพราะมีศิษยานุศิษย์มาก ก็ยังถูกจับฐานสอนผิดเพี้ยนไปจากคำสอนของศาสนาเดิม และที่สุดก็ถูกฆ่าจนตาย พระเยซูเห็นตัวเองอย่างนี้ก็ทรงรู้พระองค์ว่า อันตรายจะต้องมาถึงตัวสักวันหนึ่ง และทรงทราบเหมือนกันว่า ในบรรดาสาธุศิษย์ใกล้ชิดขนาดอัครสาวกนั้นยังไว้วางใจไม่ได้สักคน

12. พวกยิวเริ่มแผนทำลายพระเยซู

พวกพระยิวได้กระฟือข่าวโฆษณาชวนเชื่อเรื่อย ๆ ไปว่า พระเยซูช่องสุ่มสุ่มพรคพวกเพื่อก่อการกบฏต่อโรมัน และจะสถาปนาตัวเองขึ้นเป็นกษัตริย์ยิว การปล่อยข่าวเช่นนี้พระยิวทำมานานแล้ว จนข่าวลือที่ว่านี้ได้เข้าหูพวกโรมัน ส่วนพระเยซูเองก็รู้ว่ามิใช่พระยิวปล่อยข่าวทำลายตน แต่ท่านมิได้หาทางแก้ไขหรือป้องกันตัวเพราะถือว่า ตัวเองบริสุทธิ์ โดยหาว่าไม่ว่าคนสุจริตต้องตายเพราะคนชั่วมามากต่อมากแล้ว

คณะกรรมการศาสนา เมื่อเห็นว่าทางโรมันหนึ่งเฉยไม่เอาเรื่องจึงตั้งตนเป็นโจทก์เองโดยขอให้โรมันส่งทหารไปจับตัวพระเยซูมาลงโทษ

13. ลางร้ายปรากฏ

ขณะนั้นพระเยซูประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี มีเหตุการณ์ที่เป็นลางเกิดขึ้นคือ มีหญิงคนหนึ่งถือผอบน้ำมันหอมมีราคาแพงมาเผ่าพระเยซู แล้วเทน้ำมันหอมลงบนพระเศียรของพระเยซูในขณะที่พระองค์กำลังเสวยพระกระยาหารอยู่ พวกสาวกเห็นเช่นนั้นก็กล่าวกับหญิงนั้นว่าทำให้เสียของทำไม เอาน้ำมันหอมไปขายแล้วเอาเงินมาแจกแก่คนจนไม่ดีกว่าหรือ

พระเยซูตรัสว่าที่เขาทำเช่นนี้ได้ชื่อว่า เป็นการรตนน้ำศพของพระองค์ เพราะพระองค์จะต้องสิ้นชีพในไม่ช้า

14. สาวกไม่เชื่อ

ในบรรดาสาวกของพระเยซูนั้น ยูดาห์ อิสการิโอต ได้แอบไปติดต่อสมคบกับพวกกรรมการศาสนา ชั้นอาสาจะจับตัวพระเยซูส่งให้ การจับพระเยซูนั้นจะต้องให้ทหารโรมันไปจับ แต่พระเยซูอยู่ไม่เป็นที่ ถ้าไม่มีคนนำข่าวมาบอกก็จะไม่รู้ว่าจะอยู่ที่ไหน และพระเยซูเองก็ไม่ได้แต่งกายหรือมีเครื่องหมายแตกต่างจากคนอื่น ชอบปะปนอยู่กับคนทั่วไป ทหารโรมันคงไม่รู้ว่าคนไหนคือพระเยซู อิสการิโอตจึงรับอาสาว่าจะพาทหารโรมันไปจับพระเยซูโดยให้ทหารโรมันสังเกตการณ์ด้วยว่า ถ้าเขาเข้าไปจับแสดงอาการต่อคนไหนก็จงทราบว่าเป็นคนไหน พระเยซูให้ทหารโรมันจับตัวได้ที่ ในการอาสาท่าเช่นนี้ ยูดาห์ อิสการิโอต ได้รับเงินเป็นค่าจ้าง 30 แผ่น

15. ทรงเสวยปัสการ่วมกับสาวก

ครั้นถึงวันต้นเทศกาล ถือน้ำปัสกา (เทศกาลกินขนมปังไม่มีเชื้อ) พวกสาวกมาทูลถามว่า จะให้เตรียมเสวยปัสกาที่ไหน? พระเยซูตรัสสั่งให้เข้าไปหาบ้านใครก็ได้ในเมือง ขออาศัยทำพิธีเลี้ยงปัสกา พวกสาวกก็เตรียมสถานที่เรียบร้อย พระเยซูก็เสด็จเข้าไปในบ้านนั้น พร้อมด้วยอัครสาวก 12 คน ร่วมกันนั่งรับประทานโต๊ะเดียวกันรวมทั้งพระเยซูด้วยเป็น 13 คน พระเยซูตรัสว่า การร่วมรับประทานอย่างนี้จะเป็ครั้งสุดท้าย เพราะอีกไม่นานเหตุร้ายจะเกิดขึ้นแก่พระองค์ ในระหว่างเวลารับประทานอาหาร พระเยซูตรัสว่า พระองค์ทรงทราบว่า คนหนึ่งในบรรดาสาวก 12 คน จะทรยศโดยอาสาพาทหารมาจับพระองค์

ในการเลี้ยงครั้งนั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังมาหักส่งให้สาวกคนละชิ้น บอกให้กิน เพราะเป็นเสมือนเนื้อในกายของพระองค์ ครั้นแล้วก็รินเหล้าองุ่นแจกสาวกตรัสว่าให้ดื่มเพราะเป็นเสมือนโลหิตของพระองค์

16. พระเยซูถูกจับ

เมื่อเลี้ยงอาหารกันเสร็จแล้ว พระเยซูและสาวกก็พากันขึ้นภูเขา สั่งให้สาวกพักอยู่ในที่แห่งหนึ่ง ส่วนพระองค์ปลีกตัวไปสวนมนต์ ส่วนสาวกพากันนอนหลับหมด พระเยซูทรง

เดือนให้สาวกตื่นเพื่อระวังภัย ทำอย่างนี้อยู่ถึง 3 ครั้ง สาวกก็ยังไม่ปฏิบัติตาม ก็พอดีปรากฏว่ามีคนถือไม้พลองเป็นอาวุธรุกกันเข้ามายังภูเขากที่พักพระเยซูและสาวก ขณะเดียวกัน ยูดาห์ อิสการิโอต สาวกผู้ทรยศได้ตรงเข้าจับพระเยซู เป็นสัญญาณตามที่นัดหมายกันไว้ ทหารโรมันก็จับพระเยซูไป พระเยซูได้ตรัสแก่ทหารที่มาจับว่า จะต้องถือไม้พลองมาทำไม พระองค์มีมือเปล่าไม่มีพิษภัยอะไร ถ้าอยากจับพระองค์จะจับเวลาอยู่ในโบสถ์หรืออยู่ที่ไหนก็ได้

17. คณะกรรมการศาสนาสอบความผิด

พระเยซูทรงเหลียวมองหาสาวกก็ไม่เจอสักคนเดียว คงจะกลัวถูกจับจึงหลบหนีกันไปหมด พระเยซูได้ถูกนำไปที่บ้านมหาปุโรหิต (สังฆราชยิว) ผู้เป็นประธานกรรมการ (Synodus) นั้นเองและคณะกรรมการก็ได้ทำการสอบสวนชำระความผิดที่ที่บ้านนั้น โดยเรียกคนหลายคนมาเป็นพยานพยานทุกคนก็ให้การปรักปรำพระเยซู โดยเฉพาะข้อที่ว่า พระเยซูตั้งตนเป็นพระเจ้าแผ่นดินองค์ใหม่ของยิว อ้างตนเป็นลูกของพระเจ้า เป็นเมสสิอาห์ พระเยซูไม่ตอบแม้ประธานฯ จะถามอะไรพระเยซูก็ทรงนิ่ง แล้วในที่สุดประธานฯ ก็ถามเป็นคำถามสุดท้ายว่า พระเยซูเชื่อพระองค์ว่าเป็นลูกพระเจ้าและเป็นเมสสิอาห์จริงหรือ พระเยซูรับว่า จริงในข้อนี้ ประธานฯ กล่าวในที่ประชุมว่า ถ้าเช่นนั้นก็ไม่จำเป็นต้องซักถามอะไรอีก แล้วถามความเห็นที่ประชุม ที่ประชุมมีมติให้ลงโทษประหารชีวิตพระเยซู

ในขณะที่พระเยซูหนึ่งอยู่นั้น มีหลายคนเข้ามาทำร้ายตบตี ถ่มน้ำลายรด เอาผ้าปิดตาพระองค์แล้วกลั่นแกล้งพระเยซูให้ได้รับความเจ็บปวดทุกข์ทรมาน แต่พระเยซูก็นิ่งเฉย ไม่ขัดขึ้นตอบโต้

18. ต้องคำพิพากษาประหารชีวิต

เป็นอันว่า สภาการศาสนาได้พิพากษาประหารชีวิตพระเยซู แต่การที่จะปฏิบัติตามคำพิพากษาออกกฎหมายโทษอย่างนั้น จะต้องได้รับความเห็นชอบจากผู้สำเร็จราชการโรมันก่อน จึงจะดำเนินการได้ ฉะนั้นพอสว่างพระเยซูก็ถูกนำตัวไปให้ผู้สำเร็จราชการโรมัน โดยมีข้อหาว่า พระเยซูจะตั้งตนเป็นกษัตริย์ยิว ซึ่งเป็นการกบฏต่อซีซาร์

ผู้สำเร็จราชการโรมัน ถามพระเยซูว่า ท่านได้ตั้งตนเป็นพระเจ้าแผ่นดินยิวจริงหรือ ? พระเยซูตรัสตอบว่า “อาณาจักรของข้าพเจ้ามิได้อยู่ในโลกนี้” ผู้สำเร็จราชการโรมันพยายามถามหลายอย่างก็ไม่สามารถจับได้ว่า พระเยซูทำผิดในข้อหาใด แต่หน้าที่ผู้สำเร็จราชการเป็นหน้าที่การเมืองและเห็นว่าชาวยิวเป็นอันมากไม่ชอบพระเยซู มีแต่คนเกลียดชังและเป็นศัตรูต่อ

พระเยซู ส่วนศิษย์สาวกของพระเยซูก็ไม่เห็นมีใครมาแสดงตัวเพื่อปกป้องเป็นพยานให้พระองค์สักคนเดียว ผู้สำเร็จราชการโรมันเห็นว่า มติมหาชนรุนแรงมาก จึงสั่งให้ลงโทษพระเยซูโดยการโบย และในระหว่างที่โบยนั้นก็มีชายคนหนึ่งเอาถ้ำไม้ที่มีหนามขดเป็นวงกลม กดสวมเคียร์พระเยซู พร้อมกับพูดว่า นี่คือนมกฏของพระราชาองค์ใหม่แห่งยิว

เมื่อเวลานั้นใกล้จะถึงวันอีสเตอร์ ซึ่งเป็นวันพิธีการทางศาสนาวันหนึ่งของยิว ในวันนี้จะมีการอภัยโทษแก่นักโทษประหาร พอตีสี่นักโทษประหาร 3 คน รวมทั้งพระเยซูเป็น 4 คนผู้สำเร็จราชการจึงคอยดูว่ามติมหาชนจะอภัยโทษแก่พระเยซูหรือไม่ พอถึงวันอีสเตอร์มติมหาชนมิได้อภัยโทษแก่พระเยซู

19. พระเยซูถูกตรึงบนไม้กางเขน

เมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้สำเร็จราชการโรมันก็เอาน้ำมาล้างมือของตน แล้วประกาศว่าขอวางเฉย ไม่ขอเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ต่อไป พวกยิวเห็นเช่นนั้น ก็คิดว่าผู้สำเร็จราชการยอมให้พลเมืองจัดการ จึงพากันจับเอาพระเยซูไปตรึงบนไม้กางเขน ที่ภูเขาเหนือเมืองเยรูซาเล็มในเวลาเที่ยงวัน และพระองค์ก็สิ้นพระชนม์ในเวลาบ่ายวันนั้นนั่นเอง

คำวิงวอนสุดท้ายที่พระเยซูตรัสแก่พระเจ้าซึ่งพระเยซูเรียกว่าพระบิดาเสมออันนั้นที่ว่า “ขอพระบิดาได้โปรดประทานอภัยให้แก่คนที่ทำการร้ายครั้งนี้เพราะเขาไม่รู้ว่าเขาได้ทำอะไรไป”

นักโทษประหารอีก 2 คน ก็ถูกตรึงพร้อมกับพระเยซู พระเยซูอยู่ตรงกลาง พวกอัครสาวกของพระเยซู ไม่มีใครกล้าแสดงตัวในเหตุการณ์การประหารชีวิตพระเยซู คงอาจจะกลัวภัยจะมาถึงตัว แต่มีคนหนึ่งซึ่งไม่แสดงตนว่าเป็นสาวกพระเยซู เพียงนับถือพระเยซูอยู่ห่างๆ เป็นคนมีฐานะดีอยู่ในเมืองชื่อว่า โยเซฟ ได้เข้าไปหาข้าหลวงโรมัน ขอศพพระเยซูไปทำพิธีฝัง ซึ่งก็ได้รับอนุญาตจากข้าหลวง

นี่คืออวสานแห่งผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งของโลก

12.3 การแพร่ขยายของคริสต์ศาสนา¹

พระคัมภีร์บันทึกไว้ว่า หลังจากพระเยซูคริสต์ได้สิ้นพระชนม์แล้ว 3 วัน พระองค์ได้ทรงกลับคืนชีพและเสด็จสู่สวรรค์ สาวกทั้งหลายจึงได้เริ่มออกเทศนาสืบทอดคำสอนของพระองค์

¹ ดนัย ไชยโยธา. นานาศาสนา, 2539 หน้า 174-175.

ในประเทศอิสราเอล และค่อยๆ ขยายออกไปยังดินแดนต่างๆ ในแถบทะเลเมดิเตอร์เรเนียน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ประเทศที่อยู่ภายใต้การปกครองของอาณาจักรโรมัน

หลังจากพระเยซูคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์ไปแล้ว อัครสาวกทั้งหลายได้ช่วยกันเผยแผ่คำสอนในดินแดนปาเลสไตน์ก่อน และแล้วสาวกทั้งหลายได้ค่อยๆ เผยแผ่คำสอนให้แพร่หลายไปในดินแดนใกล้เคียง สาวกองค์สำคัญๆ ที่ควรรู้จักมีดังนี้

1. **นักบุญเปโตร** ได้รับการแต่งตั้งจากพระเยซูคริสต์เองให้เป็นหัวหน้ามาก่อน ท่านจึงเป็นประมุขสูงสุดคนแรกของคริสต์ศาสนา ท่านมีฐานะเป็นเสมือนสมเด็จพระสันตะปาปาได้ไปเทศนาเผยแผ่ธรรมถึงกรุงโรม และได้เลือกกรุงโรมเป็นศูนย์กลางดำเนินงานต่างๆ แต่การเผยแผ่คริสต์ศาสนาในระยะแรกได้รับการต่อต้านจากเจ้าหน้าที่แห่งอาณาจักรโรมัน และมีกฎหมายหลายฉบับของอาณาจักรโรมันห้ามนับถือคริสต์ศาสนา และได้มีการจับกุมผู้ฝ่าฝืนไปลงโทษให้เป็นตัวอย่างเป็นครั้งคราว แม้ท่านนักบุญเปโตรถูกพวกโรมันจับและถูกประหารชีวิตในที่สุด

2. **นักบุญเปาโล** เดิมที่ท่านมีชื่อว่า **ซอล** ภายหลังเปลี่ยนชื่อเป็น **ปอล** หรือ **เปาโล** ชาวยิวที่อาณาจักรโรมันได้แต่งตั้งท่านให้ไปปกครองพวกเดียวกันและร่วมมือกับคณะกรรมการศาสนายิวต่อต้านการเผยแผ่คำสอนของพระเยซูคริสต์และเหล่าสาวก ท่านได้ทำการขจัดกวาดล้างขัดขวาง และทำลายสาวกของพระเยซูคริสต์ ครั้นเมื่อเปาโลได้พิจารณาหลักธรรมประกอบกับเกิดความประทับใจในความศรัทธาต่อพระเจ้าของชาวคริสต์แล้ว ทำให้เปาโลเปลี่ยนใจมายอมรับนับถือพระธรรมคำสอนของพระเยซูคริสต์ ทั้งนักบุญปีเตอร์และนักบุญเปาโลได้ร่วมมือกันทำการเผยแผ่ นักบุญปีเตอร์ได้ปฏิบัติในหมู่ชาวยิว ส่วนนักบุญเปาโลได้ออกเดินทางไปเผยแผ่ในดินแดนต่างๆ ทั่วโลก

ช่วงเวลาประมาณ 15 ปี หลังพระเยซูคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว นักบุญเปาโลได้ประสบความสำเร็จสามารถสร้างโบสถ์แห่งแรกเพื่อใช้สอนธรรมะของพระเยซูคริสต์ที่ **เมืองอันติโอโคส** ในกรีซ ประกาศศาสนาเมสสิอาห์แยกตัวออกจากศาสนายิวและได้เผยแผ่ศาสนาใหม่นี้ให้แพร่หลายเข้าไปในอาณาจักรโรมัน ได้รับการต่อต้านปราบปรามอย่างรุนแรงและเหี้ยมโหด สมัย**พระจักรพรรดิเนโร** (ค.ศ. 54-68) ด้วยว่าปี ค.ศ. 64 เกิดไฟไหม้ครั้งใหญ่ในกรุงโรม พระจักรพรรดิเนโรทรงกล่าวโทษว่าพวกคริสเตียนเป็นผู้วางเพลิงจึงทรงสั่งให้ลงโทษอย่างรุนแรง เช่น จับพวกคริสเตียนผูกเข้ากับเสาเอาน้ำมันยางราดตัว และจุดต่างคบเพลิงในเวลากลางคืน บ้างก็ให้เอาหนังสือตัวพันตัวแล้วให้สุนัข ใหญ่กัดฉีก ในที่สุดกองทหารคิดกบฏขึ้น พระจักรพรรดิเนโรเสด็จหนีไปซ่อน ครั้นทหารไปจับ พระองค์จึงทรงริบปลงพระชนม์ตัวเองก่อน

การตั้งหลักอย่างมั่นคงของคริสต์ศาสนาได้เริ่มขึ้นตอนต้นคริสต์ศตวรรษที่ 4 เมื่อ **พระจักรพรรดิคอนสแตนตินมหาราช** (ค.ศ. 306-337) ได้ทรงครองราชย์สมบัติแล้ว พระองค์ได้ทรงประกาศให้เสรีภาพในการนับถือคริสต์ศาสนาในปี ค.ศ. 313 โดยพระราชกฤษฎีกาแห่งเมืองมิลาน ครั้นเวลาต่อมา **พระจักรพรรดิเทโอโดซิอุส** ทรงประกาศให้คริสต์ศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติของอาณาจักรโรมันในปี ค.ศ. 391 ดังนั้นคริสต์ศาสนาจึงตั้งหลักมั่นคงแผ่อิทธิพลไปทั่วยุโรป ทวีปเอเชีย แอฟริกา และอเมริกา และคริสต์ศาสนาได้แผ่เข้ามายังประเทศไทยในสมัยกรุงศรีอยุธยาโดยพวกสอนศาสนาชาวโปรตุเกส สเปน และฝรั่งเศส ซึ่งได้เข้ามาพร้อมกับพวกพ่อค้า แต่คริสต์ศาสนาในประเทศไทยไม่ได้แพร่หลายมากเหมือนในประเทศอื่นๆ

12.4 กำเนิดและวิวัฒนาการนิกายสำคัญในคริสต์ศาสนา

ปลายคริสต์ศตวรรษที่ 1 กำเนิดคริสต์ศาสนจักรแรกที่มีคณะกรรมการบริหารประกอบด้วยพระสังฆราช คณะพระอาวูโส และผู้ช่วยพระ มีสาวกเป็นฝ่ายทำหน้าที่แสดงพระธรรมเทศนาศูนย์กลางของศาสนายู่ที่สำนักวาติกันในกรุงโรม

ครั้นเวลาล่วงมาถึงคริสต์ศตวรรษที่ 2 ได้มีการปรับปรุงคณะกรรมการบริหารศาสนจักรใหม่ พระสังฆราชมีฐานะเป็นหัวหน้าศาสนจักร มีพระอาวูโสและผู้ช่วยพระเป็นผู้ช่วย การแสดงพระธรรมเทศนาเป็นหน้าที่ของพระสังฆราชและพระอาวูโสเท่านั้น

ความแตกแยกได้ค่อยๆ เริ่มขึ้นตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 4 และที่ 5 ทั้งนี้เนื่องจากเหตุผลทางการเมือง สังคม และวัฒนธรรม ในยุคนั้นพระจักรพรรดิคอนสแตนตินมหาราชได้ทรงย้ายราชธานีไปอยู่ในภาคตะวันออกของอาณาจักร ทรงตั้งชื่อราชธานีนี้ว่า **คอนสแตนติโนเปิล** หรือ **กรุงโรมตะวันออก** อาณาจักรโรมันจึงแบ่งการปกครองออกเป็น 2 เขตคือ โรมันตะวันตกและโรมันตะวันออก โรมันตะวันตกมีศูนย์กลางที่กรุงโรม โรมันตะวันออกมีศูนย์กลางที่กรุงคอนสแตนติโนเปิล ทั้ง 2 เขตต่างถือว่ามีความสำคัญมาก จึงมีความเป็นตัวของตัวเองในทางความคิด ประเพณี และวัฒนธรรม โรมันตะวันตกใช้ภาษาละติน ส่วนโรมันตะวันออกใช้ภาษากรีก การแข่งขันกันทางการเมืองและวัฒนธรรมย่อมมีผลกระทบต่อการศาสนาด้วย

ครั้นเมื่ออาณาจักรโรมันตะวันตกได้เริ่มสลายตัวลงไปในคริสต์ศตวรรษที่ 4-5 นั้น อาณาจักรโรมันตะวันออกซึ่งเรียกว่า **ไบแซนไทน์** หรือ **ไบแซนทีน** ก็ได้เข้มแข็งและเป็นอิสระในทุกด้าน และเริ่มแยกอำนาจการปกครองของสมเด็จพระสันตะปาปา ซึ่งก่อนนั้นสมเด็จพระ

พระสันตะปาปาเป็นประมุขสูงสุดของทั้ง 2 ฝ่าย และในที่สุดได้มีการแตกแยกออกเป็น 2 นิกายใหญ่ครั้งแรกคือ นิกายโรมันคาทอลิกฝ่ายตะวันตกมีศูนย์กลางที่กรุงโรม และนิกายออร์ทอดอกซ์ฝ่ายตะวันออก มีศูนย์กลางที่กรุงคอนสแตนติโนเปิล และเวลาต่อมาการแตกแยกเป็นนิกายต่างๆ ของคริสต์ศาสนาครั้งสำคัญครั้งที่ 2 เป็นผลให้เกิดคริสต์ศาสนานิกายใหม่ 3 นิกาย แต่ศาสนิกทุกนิกายนับถือเคารพพระเยซูคริสต์และพระเจ้าองค์เดียวกันคือพระยะโฮวา ผู้ศึกษาสังเกตแผนผังคริสตจักร¹ ต่อไปนี้

¹ คริสตจักรแห่งประเทศไทย, สภา. การบริหารคริสตจักร, 1990 หน้า 22-23.

12.4.1 นิกายโรมันคาทอลิก

คำว่า “คาทอลิก” แปลว่า “สากล” เพราะความเชื่อเดิมมีว่า คริสต์ศาสนาเป็นศาสนาสากล ชาวคาทอลิกมีความเชื่อและปฏิบัติตามคำสอนและประเพณีดั้งเดิมคริสต์ศาสนาโดยเคร่งครัด

ปัจจุบันสมเด็จพระสันตะปาปาเป็นประมุขปกครองชาวคาทอลิกทั่วโลก โดยมีศูนย์กลางการปกครองที่นครรัฐวาติกัน กรุงโรม ประเทศสาธารณรัฐอิตาลี นครรัฐวาติกันเป็นรัฐอิสระตั้งอยู่ใจกลางกรุงโรม สมเด็จพระสันตะปาปาทรงบริหารงานโดยแบ่งหน่วยงานเป็นกระทรวงเหมือนรัฐทั่วไปและปฏิบัติหน้าที่เฉพาะในกิจการเกี่ยวกับคริสต์ศาสนานิกายโรมันคาทอลิกทั่วโลก และกระทรวงเหล่านั้น มีกระทรวงการปกครอง กระทรวงเผยแผ่ กระทรวงอบรมนักบวช กระทรวงคำสอน และกระทรวงอื่นๆ

สมณศักดิ์ของคริสต์ศาสนา นิกายโรมันคาทอลิก เรียกตามลำดับสูงสุดลงไปดังนี้

1. **สมเด็จพระสันตะปาปา** ประมุขสูงสุดของนิกายโรมันคาทอลิก
2. **พระสังฆราช** ประมุขของคริสต์ชนในระดับท้องถิ่น เช่น พระสังฆราชคาทอลิกในประเทศไทยได้รับการแต่งตั้งจากกรุงวาติกันโดยตรง

2.1 **อัครสังฆราช** ประมุขผู้ปกครองมณฑลขนาดใหญ่

2.2 **พระคาร์ดินัล** พระสังฆราชที่ได้รับเลื่อนสมณศักดิ์ให้สูงขึ้นมีสิทธิ์เลือกตั้งสมเด็จพระสันตะปาปาใหม่ได้เมื่อองค์เดิมสิ้นพระชนม์ว่า จูเดียม ซึ่งเป็นชื่อที่ยูดาเป็นศาสนาของชนชาติยิวหรือที่เรียกกันว่าเมาน 957-657 ก่อน พ.ศ. โดยคิดตามส

3. **บาทหลวง** ผู้นำทางศาสนาในชุมชนต่างๆ เช่น การประกอบพิธีกรรมทางศาสนา สักการบูชา เป็นต้น โดยคัดเลือกจากผู้มีประสงค์จะบวชที่มีอายุไม่ต่ำกว่า 23 ปี

4. **ภราดาและแม่ชี** นักบวชชายและหญิงเป็นผู้บวชรับใช้ศาสนา เช่น ให้บริการทางศาสนาและการสาธารณสุข เป็นต้น โดยปกติจะครองความเป็นโสดไปตลอดชีวิต

12.4.2 นิกายออร์ทอดอกซ์

นิกายนี้แยกออกจากนิกายโรมันคาทอลิกด้วยเหตุผลทางการเมืองและวัฒนธรรม สังฆราชเป็นประมุขสูงสุดของศาสนจักร ประจำอยู่ที่กรุงคอนสแตนติโนเปิล ส่วนหลักธรรมที่

สำคัญของนิกายนี้แทบไม่แตกต่างจากนิกายโรมันคาทอลิก ลักษณะที่แตกต่างไปจากนิกายโรมันคาทอลิกมีดังนี้

1. ไม่ยอมรับอำนาจของสมเด็จพระสันตะปาปาที่นครรัฐวาติกัน แต่ละประเทศมีประมุขทางศาสนาของตน

2. รูปแบบพิธีกรรม ภาษา การปกครอง และระเบียบที่เกี่ยวกับนักบวชเปลี่ยนแปลงไป เช่น นักบวชมีสิทธิแต่งงานได้

ปัจจุบัน ผู้นำนิกายออร์ทอดอกซ์มีอยู่ในกลุ่มประเทศยุโรปตะวันออก เช่น กรีซ บัลแกเรีย โรมาเนีย แอลเบเนีย สหภาพโซเวียต และแอฟริกาเหนือในประเทศเอธิโอเปีย

12.4.3 นิกายโปรเตสแตนต์

นิกายโปรเตสแตนต์เกิดขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2063 โดยนักบวชหนุ่มชาวเยอรมันชื่อ มาร์ติน ลูเธอร์ ผู้ทศนดูความเสื่อมโทรมของศาสนาที่กรุงโรมไม่ได้โดยเฉพาะการที่พระสังฆราชโลภเห็นแก่เงิน จนถึงมีการเปลี่ยนแปลงพิธีล้างบาปด้วยการเอาเงินไปให้แก่วัดแทนการสวดภาวนา จึงคัดค้านแล้วตั้งนิกายขึ้นใหม่เพราะกล้าคัดค้านข้อปฏิบัติของสันตะปาปาที่กรุงโรมนิกายนี้จึงชื่อว่า “โปรเตสแตนต์” แปลว่า “นิกายคัดค้าน”

นิกายนี้ถือปฏิบัติตามคัมภีร์ไบเบิล ไม่ยอมรับบัญญัติหรือคำสั่งใดๆ ของสันตะปาปาจากกรุงโรมทั้งสิ้น ไม่มีนักบวชถือพรหมจรรย์ ไม่ยึดถือไมกางเขนว่าสำคัญ พระบัญญัติ 10 ประการ ตัดข้อ 4 ออก แล้วเพิ่มใหม่เป็นข้อ 10 ว่า “เจ้าอย่าละโมภในภริยา ทาส ปศุสัตว์ หรือสิ่งใดอันเป็นของเพื่อนบ้าน”

นอกจากนิกายใหญ่ 3 นิกายนั้นแล้ว ยังมีนิกายอื่นๆ ที่คริสต์ศาสนิกชนนับถือกันอยู่ทั่วโลกในปัจจุบันนี้ ดังมีรายละเอียดที่จะนำมาแสดงพอเป็นสังเขปดังนี้

1. **นิกายเอปิสโคปัล** เป็นนิกายของอังกฤษ หรือที่เรียกว่า Church of England ผ่านมาจากกรุงโรมในศตวรรษที่ 17 ของคริสต์ศักราช ในระหว่างราชวงศ์สจวร์ต ครองเกาะอังกฤษ เมื่อโรมันคาทอลิกเข้ามานั้น ราชวงศ์อังกฤษไม่พอใจในความหุหุราของพระ จึงประกาศฟื้นฟูศาสนาที่เรียกว่า Restoration of the Stuarts ใน พ.ศ. 2203 ในศาสนาของอังกฤษ เป็นอิสระไม่ขึ้นต่อสังฆราชกรุงโรม แต่ให้ขึ้นตรงต่ออาณาจักรอังกฤษ สังฆราชใหญ่ก็ไม่เรียกสันตะปาปา แต่ให้เรียกว่า “อาร์ชบิชอป” การฟื้นฟูคราวนี้ทำกันรุนแรงถึงชีวิต อังกฤษไม่ยอมให้ศาสนจักร

อังกฤษมีชีวิตอันหรูหราอย่างศาสนจักรกรุงโรม พิธีต่าง ๆ ในโรมันคาทอลิก ถูกตัดออกไปหลายพิธี เช่น พิธี Mass เป็นต้น

2. นิกายคาทอลิกฝรั่งเศส เรียกว่า “คณะเยซุอิต” (Jesuit) คือผู้นับถือพระเยซู แต่คณะเยซุอิตในฝรั่งเศสไม่เหมือนเอปิสโคปัลในอังกฤษ คือ เมื่อข้ามฝั่งมาถึงฝรั่งเศส และแสดงอำนาจคล้ายกับพวกพระในกรุงโรม ทำงานสัมพันธ์กับคาทอลิกในกรุงโรมตลอดมา อำนาจที่คณะเยซุอิตมีอยู่ คือ ควบคุมการศึกษาของชาติทั้งหมด เพราะคนทั้งหลายพากันยอมรับในเบื้องแรกว่า ไม่มีครูผู้ใดจะดีเท่าพระ จึงทำให้พวกพระมีอำนาจอยู่ในหมู่พลเมืองเป็นเวลานาน

3. นิกายควอเกอร์ (Quaker) เรียกโดยความหมายอีกอย่างหนึ่งว่า “สมาคมสหาย” (Society of Friends) เป็นนิกายคริสต์อีกแบบหนึ่งเกิดขึ้นในอังกฤษเมื่อ พ.ศ. 2290 ผู้ตั้งชื่อ ยอร์ช ฟอกซ์ ความมุ่งหมายเพื่อรื้อฟื้นความนับถือในศาสนาดั้งเดิม อาจหมายถึงหลักคตินิยมของคริสต์ในสมัยแรก

ตามประวัติว่า ฟอกซ์ได้รับนิมิตจากพระเจ้า เหมือนกับศาสดาผู้ตั้งศาสนาอื่นๆ เมื่อราว 20 ปี ฟอกซ์เป็นคนพูดเพราะ สอนให้คนดำเนินชีวิตโดยสามัญ ให้ถือเอาพระอำนาจของพระเยซูคริสต์โดยการปฏิบัติตามคำสอนให้เคร่งครัด สอนให้ยึดหลักศาสนามาเป็นเครื่องดำเนินชีวิตไม่นิยมพิธีกรรมปฏิบัติเสถียรการติดอยู่ในธรรมเนียมโบราณ และไม่ยอมติดอยู่ในคัมภีร์จนเกินไป

หลักคำสอนของควอเกอร์ให้ปฏิบัติง่ายๆ มีอยู่ 10 ข้อ ดังนี้

1. พระมหาอำนาจของพระเจ้า (พระบิดา) อยู่กับคนทุกคน
2. พระจิตอันบริสุทธิ์ อยู่กับผู้ศรัทธาเสมอ
3. พระบุตร คือ พระเยซู ทรงความเป็นประธานอยู่ในโบสถ์ในที่อันเป็นแหล่งของการบูชา
4. ความเป็นนักบวชของผู้มีศรัทธา อยู่ที่ความสงบ
5. การเทศนาสั่งสอนคน ควรทำได้อิสระ
6. มีความเสมอภาคในระหว่างเพศ
7. การทำพิธีศีลจุ่มและพิธีศีลมหาสนิท ให้เป็นไปโดยน้ำใสใจจริง ไม่ใช่เป็นไปโดยบัญญัติ

8. การทำสงคราม เป็นการผิดบัญญัติ
9. การสาบาน เป็นการผิดบัญญัติ
10. ชีวิตควรดำเนินไปอย่างสามัญธรรมตา และโดยภราดรภาพลัทธิเควกเกอร์
แพร่หลายอยู่มากในสหรัฐอเมริกาโดยเฉพาะในรัฐเพนซิลเวเนีย ถึงกับเรียก
รัฐนั้นว่า “รัฐเควกเกอร์ ผู้นำลัทธินี้ไปสู่อเมริกา ชื่อ วิลเลียมเพน

4. นิกายดีอิสม์ (Deism)

Deism คือ ลัทธิที่เชื่อว่ามีพระเจ้าอยู่จริง แต่เป็นไปในลักษณะทางวิทยาศาสตร์
คัดค้านลัทธิที่คู่กันไป คือ Atheism อันเป็นลัทธิปฏิเสธความเป็นอยู่ของพระเจ้า ลัทธินี้สอนให้
มีความเชื่อว่าพระเจ้านั้นอยู่ แต่พระเจ้านั้นไม่ใช่เป็นผู้ครอบงำการกระทำของมนุษย์ เป็นคติ
คัดค้านคติสอนของศาสนาคริสต์ ศาสนาอิสลาม และศาสนาที่นับถือพระเจ้า

พวกดีอิสต์ มีบัญญัติ 3 และศรัทธา 4

บัญญัติ 3 คือ

1. เป็นสิทธิและหน้าที่ของคนทุกคนที่จะค้นคิดถึงเรื่องคติแห่งชีวิตสำหรับตนเอง
และบุคคลไม่ควรคิดถึงอำนาจภายนอก คัมภีร์ก็ดี โบสถ์วิหารก็ดี เป็นเครื่องประกอบแต่เพียง
ส่วนนอก หาได้เกี่ยวกับจิตใจหรือจริยธรรม อันบุคคลพึงปฏิบัติเพื่อคติแห่งชีวิตไม่
2. ความรอบรู้เรื่องพระเจ้า ควรจะเป็นความรอบรู้ที่ถูกต้อง ประกอบด้วยเหตุผล
ประกอบด้วยศรัทธา ความรู้สึกสำนึก และศาสนา
3. ความรอบรู้เรื่องพระเจ้า จะต้องตั้งอยู่บนรากฐานของธรรมชาติและความจริง
อันมั่นคง

ศรัทธา 4 คือ

1. ศรัทธา มีพระเจ้าองค์เดียว พระองค์เป็นผู้ทรงอำนาจสูงสุดในจักรวาล พระองค์
เป็นผู้ทรงปัญญาคุณ วิสุทธิคุณ แต่พระองค์ไม่สำแดง และสำแดงไม่ได้ ซึ่งพระรูปของพระองค์
เองนั้น แก่บุคคลใด
2. โลกเป็นไปตามระเบียบ ตามธรรมชาติ เพื่อความดี ในสุดท้ายโลกกำลังหมุนไป
เพื่อความราบรื่นที่สุดแห่งโลกจะมีแต่ความดี

3. ชีวิต จะมีการสืบทอดไปชั่วกาลยาวนาน ชีวิตนั้นเป็นอมตะ เพราะว่าพระเจ้าทรงพอพระทัยในการสร้างของพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงแยกชีวิตออกไปจากโลก

4. พระเจ้าเป็นผู้ทรงอำนาจอันถาวร พระอำนาจนั้นก่อให้เกิดคุณความดีและความรักเป็นภราดร

พวกดีอิสต์ปฏิเสธเพศอำนาจหลายอย่างที่ปรากฏในคัมภีร์เก่าและคัมภีร์ใหม่ อาทิ เรื่องพระเยซูภายหลังสิ้นชีพ ทรงมาปรากฏพระกายให้เห็นด้วยพระอานุภาพของพระเจ้าหรือของพระองค์เองอย่างใดอย่างหนึ่งว่าเป็นเรื่องไม่มีเหตุผล และเชื่อว่าตามเหตุผลเมื่อมนุษย์เป็นคนดีอยู่ตามธรรมชาติแล้ว เรื่องของนรกเป็นอันมีไม่ได้ พวกดีอิสต์เป็นพวกมองโลกข้างดี เป็นพวกถือความรัก ความเมตตาปราณี เป็นรากฐานของชีวิต และที่ดีที่สุด คือ เป็นผู้ถือเหตุผลเป็นใหญ่

5. นิกายมอร์มอน (Mormonism)

ลัทธิมอร์มอน เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า The Church of Jesus Christ คือ นิกายเยซูคริสต์ของบรรดาสาวกผู้มาในภายหลัง ศาสนิกของลัทธินี้ มีคัมภีร์สำคัญเล่มหนึ่ง เรียกว่า Book of Mormon ผู้ตั้งลัทธิ ชื่อ โยเซฟ สมิธ เป็นชาวนาเมืองเวอร์มอนต์ สหรัฐอเมริกา เมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2324 เป็นเด็กเอาใจใส่ในศาสนาเมื่ออายุ 15 ปี เกิดศรัทธาเชื่อว่าตนเองเป็นผู้ได้รับสาส์นมาจากสวรรค์ตามตำนานว่า มีเทพเจ้าองค์หนึ่งชื่อ โมโนรี นำเอาข้อความในคัมภีร์มาบอกแก่โยเซฟ สมิธประหนึ่งว่าเป็นความฝัน เทวดาองค์นั้นมาเข้าฝันบอกความแก่สมิธว่า ตั้งแต่ปี พ.ศ. 963 ได้ฝังคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ไว้เล่มหนึ่งที่ภูเขาคูโมราห์ ทางภาคเหนือของนิวยอร์ก เทวดาองค์นั้นบอกว่าคัมภีร์เล่มนี้ เทพผู้เป็นบิดาของตนชื่อ มอร์มอน รจนาวัยอ่อนๆ มีเหลืออยู่แต่ใจสำคัญขอให้ไปเอามา โยเซฟ สมิธ ก็ไปเอาคัมภีร์นั้นมา นับว่ามีคำจารึกเป็นภาษาโบราณ สมิธแปลออกพิมพ์เมื่อปีพ.ศ. 2373

หลักของมอร์มอน มีดังนี้

1. เราเชื่อในพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดาอันรันดร เราเชื่อในพระบุตร (Son) ของพระองค์และเชื่อในพระจิต
2. เราเชื่อว่ามนุษย์จะได้รับการลงโทษ เพราะบาปของคนแต่ละคน หากใช้ต้องรับบาปอันตกทอดมาจากอาดัม ซึ่งเป็นมนุษย์คนแรกของพระเจ้านั้นหาไม่
3. เราเชื่อว่ามนุษย์ชาติทั้งหลายจะพ้นภัยได้ด้วยการช่วยเหลือของพระเยซูเจ้า โดยการที่มนุษย์ยอมเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสอนของพระองค์

4. เราเชื่อว่าคำสอนเหล่านี้ คือ ศรัทธาในพระเยซูในความสำนึกผิดในพิธีไถ่บาป และในพระจิต
5. เราเชื่อว่ามนุษย์จะเข้าถึงพระเจ้า โดยการสั่งสอนของศาสตาศาพยากรณ์ โดยการสั่งสอนบัญญัติ และการรักษาไว้ซึ่งบัญญัติ
6. เราเชื่อในความมีอยู่ของสถาบันศาสนาแต่เก่าก่อนของสาวกของศาสตาศาพยากรณ์ของนักแสดงธรรมและผู้ประกาศศาสนาอื่นๆ
7. เราเชื่อว่ารางวัลแห่งการใช้วาจา (สั่งสอน) การพยากรณ์ (คือ การสั่งสอนของศาสตาศาพยากรณ์) เทพนิมิต และรักษาใจให้สูงขึ้นได้ด้วยศรัทธา
8. เราเชื่อว่าคัมภีร์ไบเบิลเป็นวาทะของพระเจ้า เมื่อคัมภีร์นั้นได้ถ่ายทอดออกมาอย่างถูกต้องและเชื่อว่าคัมภีร์มอรมอนเป็นวาทะของพระเจ้า
9. เราเชื่อว่าพระเจ้าเป็นผู้เห็นซึ่งสิ่งทั้งหลาย และเชื่อว่าพระองค์จะทรงเปิดสิ่งสำคัญอื่นๆ อีก ที่มีส่วนสัมพันธ์อยู่กับอาณาจักรของพระเจ้า
10. เราเชื่อในการรวมกลุ่มของชาวอิสราเอล และการจะรักษาให้คงไว้ซึ่งเผ่าอิสราเอลทั้ง 10 เผ่า และเชื่อว่าองค์การไซโอนจะตั้งขึ้นได้ในโลก และเชื่อว่าโลกนี้จะได้รับการรื้อฟื้นขึ้นเป็นสวรรค์
11. โดยความสำนึกที่ให้เราระลึกอยู่ เราขออ้างถึงสิทธิแห่งการเคารพบูชาต่อพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ และอนุญาตให้คนทั้งหลายมีสิทธิเช่นเดียวกัน ขอให้เขาทั้งหลายจงบูชาพระองค์ จะด้วยวิธีใดที่ไหน หรืออย่างไร สุดแต่เขาจะทำได้
12. เราเชื่อในการที่เราเป็นพลเมืองของกษัตริย์ ของผู้ปกครอง ของประธานาธิบดีของท่าน ผู้พิพากษา เราขอเชื้อฟังท่าน ขอเคารพท่าน ขอรักษาไว้ซึ่งกฎแห่งรัฐซึ่งเราอาศัยอยู่
13. เราเชื่อว่าเราจะเป็นคนมีเกียรติ เป็นคนจริง มีความเมตตากรุณา มีคุณธรรม และกระทำความดีแก่คนทั้งหลาย

โยเซฟ สมิธ ประกาศคำสอนของตนมาตามหลักนี้ ได้สาวกมาพอใช้ แต่ต้องประสบผู้คัดค้านไม่น้อยเหมือนกัน ใน พ.ศ. 2372 ก็ประกาศตัวเป็น “ผู้อันพระเจ้าทรงเจิมแล้ว” เหมือนกับพระเยซูได้รับเจิมจากยอห์น พอปีรุ่งขึ้น ศาสนิกชนช่วยกันสร้างวิหารขึ้นได้หลังหนึ่งเป็นครั้งแรกในนิวยอร์ก โยเซฟ สมิธ ตั้งตัวเป็นศาสตาศาพยากรณ์คนแรกของโบสถ์หลังนี้ จากนั้นก็เที่ยวสอนทั่วไปเรื่อย มลรัฐโอไฮโอ อาริโซนา และอิลลินอยส์ กลายเป็นศูนย์กลาง

6. นิกายคริสเตียนไซแอนส์ (Christian Science)

การที่เรียกว่า นิกายไซแอนติสต์ ผู้ก่อตั้งเป็นหญิงชื่อ มารี เบเกอร์ เอ็ดดี้ ชาวอเมริกัน มีเรื่องเล่าค่อนข้างพิสดารว่า เมื่อ พ.ศ. 2409 เอ็ดดี้อ่านคัมภีร์มัทธิว บทที่ 9 หัวข้อที่ 6-8 ในขณะที่กำลังป่วยหนัก เกิดศรัทธาอะไรขึ้นมาไม่ทราบ ความเจ็บป่วยหายไปทันที ตั้งแต่นั้นมา เธอเกิดความเลื่อมใสในศาสนาอย่างแรง ประกาศแก่คนทั้งหลายว่า พระเจ้านั้นคือดวงใจของเรา การรักษาโรคทางวิทยาศาสตร์ คือ การรักษาโรคด้วยอำนาจใจ ได้แก่ อำนาจของพระเจ้า พระเจ้าในที่นี้เอ็ดดี้ หมายถึง พระเยซู เอ็ดดี้ประกาศคำสอนตามแบบวิทยาศาสตร์ของตนเองได้ประมาณ 10 ปี ออกหนังสือเผยแพร่ และตั้งโบสถ์ “ไซแอนติสต์” ด้วยความช่วยเหลืองบประมาณของผู้เลื่อมใสขึ้นในบอสตันเมื่อ พ.ศ. 2422 และแต่งหนังสือขึ้นเล่มหนึ่ง ให้ชื่อว่า Science and Health with a key to Scriptures ถือเอาหนังสือเล่มนี้เป็นคัมภีร์

เอ็ดดี้ถือกฎซึ่งปรากฏในคัมภีร์โยฮัน บทที่ 8 ข้อที่ 32 ว่า “ผู้เจ้าจะต้องรู้ความจริง และความจริงจะทำให้ผู้เจ้าเป็นอิสระ” กฎข้อนี้กลายเป็นข้อปฏิบัติอยู่ในหมู่ศาสนิกของนิกายไซแอนติสต์ ในปัจจุบันมีโบสถ์ไซแอนติสต์อยู่ทั่วโลกประมาณ 3,000 แห่ง ในจำนวนนั้นกว่า 2,000 แห่ง ตั้งอยู่ในสหรัฐอเมริกา

7. นิกายยูนิเตเรียน (Unitarianism)

ยูนิเตเรียน ชื่อนี้ออกมาจากคำสอนที่มีว่าพระเจ้าเป็นหนึ่ง ปฏิเสธหลักตรีเอกานุภาพ หรือ หลักตรีนิติ ซึ่งถือว่าอำนาจทั้งสาม คือพระบิดา พระบุตร และพระจิต รวมเข้าเป็นหนึ่งนั้น ใช้ไม่ได้ นอกนั้นยูนิเตเรียนประกาศว่า ถ้าจะนับถือพระเจ้า พระเจ้านั้นก็ต้องเป็นองค์เดียว นอกจากนั้นยังปฏิเสธคำสอนเรื่องบาปตกทอดของอาดัม ปฏิเสธเรื่องมนุษย์ต้องได้รับโทษ หรือมีบาปเป็นนิรันดร์ และเรื่องการเปลื้องบาป ซึ่งมีอยู่ในคัมภีร์เก่าทั้งหมด

ยูนิเตเรียนต้องการเสรีภาพในทางศาสนาไม่ยอมผูกมัด ด้วยบัญญัติหรือพิธีกรรมใดๆ เพียงให้มีศรัทธาเป็นที่ตั้ง เป็นรากฐานเท่านั้นก็เพียงพอแล้ว แต่ก่อนยูนิเตเรียนปฏิเสธคัมภีร์ไบเบิลเพียงมารับรองเมื่อไม่นานนี้เอง แต่กระนั้นก็ยังอธิบายว่าไม่หึงมงายในคัมภีร์ให้ถือเอาเหตุและผลเป็นหลัก

ผู้นำของนิกายยูนิเตเรียนมีอยู่ด้วยกันหลายคนเช่น วิลเลียม เอลเวอร์รี แซนนิ่ง อีออดอร์ ปากเกอร์ ราฟวัลโด อีเมอร์สัน และฮามิลตัน ทอม เป็นต้น นิกายนี้มีการประชุมว่าเสรีภาพ

ทางศาสนาเป็นเรื่องสำคัญไม่ยอมถูกผูกมัดด้วยบัญญัติหรือพิธีกรรมแสดงว่ามีผู้นับถือกันเป็นหลักฐานมีโบสถ์วิหารของยูนิเตเรียนอยู่ในสหรัฐอเมริกามากกว่าที่อื่น

8. นิกายพยานพระเยโฮวาห์

นิกายพยานพระเยโฮวาห์ ภาษาอังกฤษเรียกว่า Jehovah's Witnesses ตามประวัติมีว่าประมาณ 80 ปีมานี้ มีพวกโปรเตสแตนต์หลายพวกด้วยกัน ตามประเพณีรู้สึกว้าสับสนในคำสอนและความไม่ชัดเจนของหลักคำสอนต่างๆ ในคริสต์ศาสนา จึงได้มีการรวมกลุ่มกันจัดขึ้นที่มลรัฐเพนซิลวาเนีย หาช่องทางการปฏิบัติคำสอนให้กลับคืนเข้าสู่รูปแบบฉบับเดิม โดยเฉพาะแบบอย่างในการนมัสการพระเจ้า คือ พระเยโฮวาห์

ผู้ตั้งนิกายนี้ชื่อ **ชาร์ล รัสเซลล์** (ระหว่าง พ.ศ. 2395 – 2459) เป็นชาวอเมริกา ได้รับการศึกษาอย่างสามัญ แต่เป็นคนใฝ่ในทางศาสนา ได้พบคำสอนที่กล่าวถึงเรื่องมนุษย์ต้องได้รับโทษตกทอดมาจากอาดัม และต้องมีบาปอยู่อันเป็นนิรันดร์ ซึ่งปรากฏว่าเนื้อความอยู่ในคัมภีร์เก่าก็ปฏิเสธ ประกาศว่า คำสอนอันนี้ผิด และประกาศว่า พระเยซูจะเสด็จกลับมาสู่โลกเป็นครั้งที่สองในฤดูใบไม้ร่วง พ.ศ. 2517 ปีนั้น และวันนั้นเป็นวันขอบคุณพระเยโฮวาห์ หรือวันแห่งพยานพระเยโฮวาห์ และภายหลังจากนี้ มนุษย์ที่ตายไปจะกลับคืนมามีชีวิตทั้งหมด การพิพากษาความผิดของมนุษย์จะต้องสิ้นเวลาราว 1,000 ปี เมื่อเสด็จมาแล้วจะมีการตั้งอาณาจักรของเมสสิอาห์ขึ้นมาบนพื้นธรณี

ตามที่สั่งสอนกันมา พยานแห่งพระเยโฮวาห์มีการออกนามสกุลศาสดาพยากรณ์ ผู้ปฏิบัติมาก่อนสมัยพระเยซู มีโนอาห์ อับราฮัม โมเสส เจริมียาห์และถึงพระเยซูเป็นคนสุดท้าย คำสอนอ้างว่าศาสดาพยากรณ์เหล่านี้ คือ พยานแห่งพระเยโฮวาห์ คำสอนทำให้ความตื่นเต้นเกิดแก่ชนชั้นกรรมกรและชนชั้นกลางอย่างกว้างขวาง ใน พ.ศ. 2421 คณะพยานพระเยโฮวาห์ได้ตั้งสมาคมเผยแผ่ลัทธิของตนเองเรียกว่า หอสังเกตการณ์ ได้พิมพ์หนังสือชื่อเดียวกับสมาคม ออกจำหน่ายไปอย่างกว้างขวาง สมาคมนักเรียนไบเบิลระหว่างชาติ ได้เป็นกำลังในการจำหน่ายและเผยแผ่ลัทธิของนิกายนี้เป็นอันมาก สมาคมนี้ออกหนังสือชุดหนึ่ง เรียกว่า เป็นจำนวนหลายล้านเล่ม จำหน่ายดีไม่มีเหลือ ได้ผลเป็นเงินทองและความเลื่อมใส ช่วยให้คณะพยานพระเยโฮวาห์เผยแผ่อยู่ทั่วโลก ไม่น้อยกว่า 2,100 เล่ม ชาร์ล รัสเซลล์ ผู้เริ่มตั้ง เพ็งสันซีฟ เมื่อ พ.ศ. 2459 ระหว่างสงครามโลกครั้งแรก

หลักของนิกายพยานพระเยโฮวาห์อ้างคำสอนอันปรากฏในคัมภีร์ไอซาค บพที่ 23 ข้อ 10-12 ที่กล่าวไว้ว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสว่า สุเจ้าเป็นพยานของเรา สุเจ้าเป็นผู้รับใช้ซึ่งเรา

เกิดขึ้นก่อนหน้าเรา และเกิดขึ้นภายหลังเรา พระเยซูว่าที่ใดตรัสว่าเราได้ประกาศแล้ว เราได้ช่วยแล้ว เราได้สำแดงแล้ว ไม่มีพระเจ้าอื่นในระหว่างสุเจ้า เพราะฉะนั้นสุเจ้าจึงเป็นพยานแห่งเรา ฯลฯ ”

9. นิกายเซเวนธ์เดย์ แอดเวนทิสต์ (Seventy-day Adventists)

นิกายแอดเวนทิสต์ หรือที่เรียก Seventy-day Adventists เป็นนิกายของผู้ที่มีความเชื่อว่าเวลาที่พระเยซูมาอุบัติใหม่จะมีขึ้นในระหว่างที่โลกได้รับความทุกข์ยากแสนสาหัส เวลาแห่งการเสด็จมาอุบัตินั้น กำหนดว่า 4 อาทิตย์ ก่อนวันคริสต์มาส (25 ธันวาคม) แต่ละวันอาทิตย์มีการเตรียมเพื่อการฉลองในวันประสูติ (25 ธันวาคม) ที่เรียกว่า Feast of Nativity

10. นิกายอัสสัมชัญ (Assumption)

นิกายอัสสัมชัญมีลัทธิสอนให้นับถือพระแม่มารีพระมารดาของพระเยซูผู้บริสุทธิ์ สอนว่าพระแม่เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ภายหลังเมื่อสิ้นชีพแล้วด้วยอำนาจแห่งพระบุตร คือ พระเยซู

คติอันนี้เริ่มขึ้นเมื่อศตวรรษที่ 4 แห่งคริสต์ศักราชโดยศาสนาจารย์คนหนึ่ง ชื่อ เอส เอปิฟาอัส คนนี้เชื่อและสอนต่อไปว่าพระแม่มารีผู้บริสุทธิ์ จะกลับมาอุบัติอีกครั้งหนึ่ง เช่นเดียวกับพระบุตร คือ พระเยซู

นิกายอัสสัมชัญ มีพิธีสำคัญอย่างหนึ่ง เรียกว่า Feast of Assumption เป็นการบูชาวิญญาณของพระแม่มารีผู้บริสุทธิ์ กระทำในวันที่ 15 สิงหาคมของทุกปี

11. นิกายเซนต์คาเบรียล (Gabriel)

คาเบรียล เป็นชื่อของทูตสวรรค์ชั้นมหาราชองค์หนึ่ง ซึ่งชาวคริสต์ถือว่า พระเยซูเจ้า เป็นผู้ส่งลงมาบนดาลให้เกิดเทพนิมิตต่อหน้าศาสดาพยากรณ์ดาเนียล ดังข้อความปรากฏใน คัมภีร์ดาเนียล บทที่ 8 ข้อ 16-27 ว่า **ทูตสวรรค์องค์หนึ่งเป็นองค์เดียวกับที่นำโองการของพระอัลล่าเจ้ามาเป็นนิมิตแก่พระมะหะหมัด แต่เรียกนามว่า ยิบรออิล**

ในเรื่องมีอยู่ว่า มหาราชองค์นี้มาสอนศาสดาพยากรณ์ดาเนียลอยู่ถึง 17 สัปดาห์ และเชื่อกันว่าเป็นผู้มาประกาศการกำเนิดของยอห์น ผู้ให้ศีลจุ่มแก่พระเยซู และมาประกาศว่าพระแม่มารีผู้บริสุทธิ์ เป็นมารดาของพระเยซูด้วย

12. นิกายแบปติสต์ (Baptist)

นิกายนี้คือพวกที่นับถือว่า การทำศีลจุ่ม เป็นพิธีที่ล้างบาปได้โดยแท้จริง ตามประวัติการรับพิธีศีลจุ่มของพระเยซูนั่นเอง ความนับถือของนิกายนี้กว้างขวางออกไปว่า

พระเยซูและบรรดาสาวกผู้ใกล้ชิดของพระองค์ทั้ง 12 คนเท่านั้น เป็นผู้สั่งสอนที่แท้จริง สาวกทั้ง 12 คน เป็นผู้สืบหลักศาสนาที่แท้จริงมาด้วยเทวอำนาจโอวาทต่างๆ ของพระเยซูดำรงความแท้จริงอยู่ได้ เพราะการกระทำของสาวกทั้ง 12 สรุปลแล้วพวกนี้ก็นับถือคุณความดีของสาวก 12 คน ว่าเป็นผู้สืบต่อโอวาทของพระเยซูอย่างแท้จริง

นิกายแบปติสต์ แยกออกเป็นแบปติสต์ย่อยๆ อีกกว่า 10 นิกาย

13. นิกายคาลวิน

นิกายนี้ จอห์น คาลวิน นักบวชชาวฝรั่งเศสเป็นผู้ตั้งระหว่าง พ.ศ. 2052-2107 คติของคาลวิน ได้รับความสูงสุดและความศักดิ์สิทธิ์ของพระคัมภีร์ว่าเป็นโอองการของพระเจ้า ยอมรับนับถืออำนาจของพระจิต ที่บันดาลให้เกิดสิ่งใดได้ทุกสิ่ง แม้แต่พระคัมภีร์สอนให้มนุษย์กระทำหน้าที่เพื่อหน้าพระทัยของพระเจ้า อ้างตัวอย่างอาดัมมนุษย์คนแรกของพระเจ้า ผู้ไม่ทำตามคำสั่งของพระเจ้าถือว่าละหน้าที่เป็นบาป

คาลวินสนับสนุนโปรเตสแตนต์อย่างรุนแรงมาก แต่มีคติที่ผิดแผกไปจากโปรเตสแตนต์เดิม ก็เพียงแต่การนับถือพระคัมภีร์เท่านั้น

14. นิกายเพรสไบทีเรียน (Presbyterian)

เพรสไบทีเรียน มาจากคำว่า เพรสไบเทอร์ แปลว่า พระผู้เป็นใหญ่ เป็นนิกายหนึ่งของโปรเตสแตนต์ นิกายนี้มุ่งหมายให้มีการจัดการปกครองในวงการของพระให้เป็นระเบียบแบบแผนเช่น ให้มีหน้าที่ปกครองพวกหนึ่ง ให้มีหน้าที่รักษาพระบัญญัติ ทำพิธี และรักษาสถานที่ไปแต่ละพวก มีบิชอป (หัวหน้าพระ) เป็นประธาน แล้วมีมิสเตอร์ มินิสเตอร์ร่วมกันทำงานเหมือนสภาขึ้นตรงต่อบิชอป เกิดขึ้นด้วยการแก้ไขการเปลี่ยนแปลงหลักเดิมของโปรเตสแตนต์ ให้คงที่อยู่ตามหลักของลูเทอร์

ความเชื่อของเพรสไบทีเรียน มีศรัทธาเป็นหลักใหญ่ ถือว่าพระพรของพระเจ้า เพื่อช่วยเปลื้องทุกข์ให้มนุษย์นั้นมาถึงโดยตรงแก่ผู้มีศรัทธา

15. นิกายเมธอดิสต์ (Methodist)

นิกายเมธอดิสต์เป็นนิกายใหญ่ในฝ่ายโปรเตสแตนต์อีกนิกายหนึ่ง ยอห์น เวสลีย์ (ระหว่าง พ.ศ. 2256-2334) ชาวอังกฤษเป็นผู้ตั้ง

ความมุ่งหมายของผู้ก่อตั้งต้องการให้การนับถือศาสนาหรือพระเจ้าเป็นไปโดยอิสระแก้ไขเป็นไปโดยเหตุผลให้เหมาะแก่ชีวิตของบุคคล ข้อสำคัญอีกอย่างหนึ่งต้องการ

รวบรวมนิกายโปรเตสแตนต์ที่แตกแยกออกเป็นนิกายต่างๆ ได้อยู่ในแบบเดียวกัน

ฝ่ายโปรเตสแตนต์ยังมีนิกายลูเทอแรน แองกลิคัน และอื่นๆ ส่วนใหญ่มีกิจปฏิบัติคล้ายๆ กัน

16. นิกายฟรานซิสกันส์ (Franciscans)

นิกายฟรานซิสกันส์ (Franciscans) ชื่อนี้มาจาก Saint Francis of Assisi (ระหว่าง พ.ศ. 1724-1769) เกิดที่อัสซีซี ประเทศอิตาลี นิกายนี้ได้ชื่อจากผู้ตั้ง เป็นฝ่ายโรมันคาทอลิก ที่เคร่งครัดที่สุด และมีชื่อที่ลึกลับที่บวชนไม่ว่าชายหรือหญิง

นิกายฟรานซิสกันส์ มีนักบวชเรียกว่า ไฟร์อาร์ แบ่งออกเป็น 4 พวก คือ พวกที่นุ่งห่มผ้าสีเทา พวกที่นุ่งห่มผ้าสีน้ำตาล พวกที่นุ่งห่มผ้าสีดำและพวกที่นุ่งห่มผ้าสีขาว ซึ่งแตกต่างกันออกไปตามสังกัดของนิกายในกลุ่มเดียวกัน 4 สังกัด

นิกายฟรานซิสกันส์ เป็นนิกายที่สมบัตินำเพ็ญตัวอย่างเคร่งครัด จำกัดเครื่องใช้ จำกัดอาหาร ยอมรับทานจากผู้อื่น พยายามปฏิบัติตนให้เหมือนพระเยซูได้เท่าไร ยิ่งเป็นฟรานซิสกันส์ได้เท่านั้น

ศาสนาคริสต์ซึ่งมีนิกายใหญ่อยู่ 3 นิกาย คือ ดังที่อธิบายมาแล้ว ยังมีแตกแยกออกเป็นนิกายย่อยใหญ่อีกเป็นอันมาก มีจริยธรรมวางไว้เพื่อคริสต์ศาสนิกชนจะพึงปฏิบัติตามคำสอนของผู้เป็นศาสดา

12.5 คัมภีร์ในศาสนา

คัมภีร์ของศาสนาคริสต์ คือ คัมภีร์ไบเบิล หรือภาษาอังกฤษว่า Holy Bible คำว่า Bible มาจากภาษาละตินและภาษากรีกว่า Biblia แปลว่า หนังสือหลายเล่ม (The Books) เป็นคำพหูพจน์ของคำว่า Biblion คัมภีร์ไบเบิลมีกำเนิดมาจากการเขียนขึ้นของมนุษย์โดยการดลใจจากพระเจ้า (Inspiration) เป็นคัมภีร์ซึ่งชาวคริสต์ถือว่าศักดิ์สิทธิ์ เป็นพระวาจาของพระเจ้า (The Word of God)

คัมภีร์ไบเบิล¹ แบ่งออกเป็น 2 ตอนใหญ่ คือ

ก. พระคัมภีร์เก่า หรือพันธสัญญาเดิม (Old Testament)

ข. พระคัมภีร์ใหม่ หรือพันธสัญญาใหม่ (New Testament)

¹ Macdonald, R.C. What the Bible Teaches, 1973 p. 4-6.

ก. **พระคัมภีร์เก่า** ได้รับการยอมรับนับถือว่าเป็นคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ร่วมกันทั้งชาวยิวและชาวคริสต์มีความจุประมาณ $\frac{3}{4}$ ของคัมภีร์ไบเบิลทั้งหมด ได้บันทึกไว้เป็นภาษาฮีบรูโบราณ และภายหลังได้แปลเป็นภาษาละตินและภาษาอังกฤษ แบ่งเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เพนทาทุค (Pentateuch) แปลว่า “หนังสือ 5 เล่ม” ซึ่งบางครั้งรวมเรียกว่า คัมภีร์โตราห์ (Torah) แปลว่า “กฎหมาย” เป็นคัมภีร์ส่วนที่ได้บันทึกไว้ถึงการกระทำและกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดให้ชาวยิวยึดถือปฏิบัติ ในเชิงประวัติแล้วอาจกล่าวได้ว่า เพนทาทุคเป็นหนังสือที่วาดด้วยการเริ่มต้นของชาวยิว 5 เล่ม คือ

ปฐมกาล (Genesis) หนังสือเล่มแรก กล่าวถึงความมาเป็นมาของจักรวาลและมนุษยชาติรวมทั้งเรื่องราวของมนุษย์คู่แรก คือ อาดัมและอีวา เรื่อยมาจนถึงอับราฮัม ได้ทำสัญญาพิเศษต่อพระเจ้าสัญญานี้ได้สืบทอดต่อมาในบรรดาลูกหลานของอับราฮัมซึ่งเป็นต้นตระกูลของชาวอิสราเอลนั่นเอง

อพยพ (Exodus) เป็นหนังสือเล่มที่สอง กล่าวถึงเรื่องราวที่พระเจ้าได้ช่วยชาวอิสราเอลให้รอดพ้นจากการเป็นทาสในประเทศอียิปต์ โดยทรงมอบหมายให้โมเสสเป็นผู้นำชาวอิสราเอลออกมาสู่ความเป็นอิสระ นอกจากนั้นพระเจ้ายังทรงสำแดงปาฏิหาริย์ให้ปรากฏแก่สายตาของชาวอิสราเอลด้วย เช่น การช่วยให้ชาวอิสราเอลรอดพ้นจากเงื้อมมือของพวกอียิปต์ที่ทะเลแดง เป็นต้น จากนั้นก็กล่าวถึงพันธสัญญาที่พระเจ้ามอบหมายให้แก่ชาวอิสราเอลผ่านโมเสสที่ภูเขาซีนาย เรียกว่า “บัญญัติ 10 ประการ”

เลวีนิติ (Leviticus) กล่าวถึงวิธีประกอบศาสนพิธีในกรณีต่างๆ รวมทั้งกฎข้อห้าม โดยเฉพาะที่พวกพระต้องถือปฏิบัติโดยย่อ อาจกล่าวได้ว่าอพยพและเลวีนิติเป็นรากฐานแห่งกฎเกณฑ์ที่จะรักษาไว้ซึ่งพันธสัญญาที่ชาวอิสราเอลได้ถวายไว้แก่พระเจ้า

กัณดารวิถี (Numbers) และเฉลยธรรมบัญญัติ (Deuteronomy) เป็นหนังสือที่เล่าถึงประวัติของชาวอิสราเอลที่เร่ร่อนอยู่นานถึง 40 ปี จนได้เข้าไปสู่ที่ราบโมอับ และในที่สุดก็จะได้เข้าสู่ดินแดนคานาอันซึ่งถือเป็นดินแดนแห่งพันธสัญญา (Promised Land) ต่อไป

ตอนที่ 2 ศาสดาพยากรณ์ (Prophets) พระคัมภีร์เก่าส่วนนี้เป็นบันทึกเรื่องราวคำสอน และคำทำนายของศาสดาพยากรณ์ของชาวยิวซึ่งเกิดขึ้นในสมัยต่างๆ กัน แบ่งเป็นบทย่อยได้ถึง 21 ตอน โดยเนื้อหาสาระแล้วอาจแบ่งเป็นภาคใหญ่ ๆ ได้ 3 ภาค คือ ภาคประวัติศาสตร์ ภาคศาสดาพยากรณ์ และภาคศาสดาพยากรณ์ย่อย (เพราะเรื่องราวของ

ศาสดาพยากรณ์เหล่านี้มีน้อยกว่า)

ตอนที่ 3 ฮาจิโอกราฟา (Hagiographa) พระคัมภีร์เก่าส่วนนี้เป็นส่วนหนึ่งของคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ซึ่งไม่อาจจัดอยู่ในจำพวกที่กล่าวถึงแล้ว เป็นเรื่องเบ็ดเตล็ด เช่น เป็นวรรณคดีหลักของพันธสัญญาเดิมที่มีความไพเราะในเชิงกวีสูงได้แก่ เพลงสดุดี สุภาษิต เพลงคร่ำครวญ และเป็นพงศาวดาร เป็นต้น

ข. พระคัมภีร์ใหม่ ในขณะที่พระคัมภีร์เก่าเป็นที่ยอมรับนับถือทั้งในหมู่ชนชาวยิว และชาวคริสต์ แต่พระคัมภีร์ใหม่กลับเป็นที่ยอมรับนับถือกันในหมู่ชนชาวคริสต์เท่านั้น ซึ่งได้แบ่งออกเป็น 4 ตอนคือพระวรสาร (Gospels) มีจำนวน 4 เล่ม หนังสือกิจการอัครธรรมทูต (Acts) 1 เล่ม จดหมายของบรรดาสาวกถึงคริสต์ชนในที่ต่างๆ 21 เล่ม (Epistles) และหนังสือวิวรณ์ (Revelation) 1 เล่ม ดังมีรายละเอียดพอเป็นสังเขปดังนี้

พระวรสาร 4 คัมภีร์ (The Gospels)

คัมภีร์ไบเบิลในส่วนที่เป็นพระวรสาร 4 คัมภีร์ มีดังนี้ คือ

1. พระวรสารของนักบุญมัทธิว (มธ.) มีจำนวน 28 บท
2. พระวรสารของนักบุญมาระโก (มก.) หรือมาร์ค (Mark) มีจำนวน 16 บท
3. พระวรสารของนักบุญลูกา (ลก.) หรือลูค (Luke) มีจำนวน 24 บท
4. พระวรสารของนักบุญยอห์น (ยน.) มีจำนวน 21 บท

เนื้อหาในพระวรสารเกี่ยวกับการเทศน์สอนสาวกเพื่อยืนยันสิ่งที่พวกเขาได้ประสบมาในขณะมีชีวิตอยู่ร่วมกับพระเยซู และยืนยันว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิอาห์บุตรของพระเจ้า ดังนั้นพระวรสารทั้ง 4 เล่มนี้ จึงเป็นหนังสือที่เกี่ยวกับชีวิต และคำสอนของพระเยซูที่ไม่ธรรมดา ซึ่งไม่เหมือนหนังสือประวัติบุคคลทั่วไป แต่เป็นหลักฐานยืนยันและพิสูจน์ว่าพระเยซูเป็นพระเจ้าจริง

พระวรสารทั้ง 4 เล่มนี้ เฉพาะของนักบุญมัทธิวที่เขียนด้วยภาษาอารามาอิค (Aramaic) ถูกยกย่องให้เป็นเล่มแรก ส่วนฉบับปัจจุบันที่อยู่ในคัมภีร์ไบเบิลนั้น ไม่ใช่ฉบับเดียวกับที่ใช้ภาษาอารามาอิคแต่เป็นฉบับที่มีผู้เรียบเรียงขึ้นใหม่ โดยนำเอาฉบับที่เป็นภาษากรีกมารวมกับฉบับของนักบุญมัทธิวและของนักบุญมาร์คหรือมาระโก รวมทั้งคนอื่นๆ ที่ไม่ปรากฏนาม ทั้งหมดนี้ถูกเรียบเรียงใหม่แต่ยังคงเรียกว่าพระวรสารของนักบุญมัทธิว ในพระวรสารเล่มนี้ได้กล่าวถึงกำเนิดของพระเยซู การเทศนาสั่งสอนโดยเฉพาะ “**การเทศนาบนภูเขา**”

(Sermon on the Mount) ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเป็นแถลงการณ์ฉบับแรกของพระเยซูที่ประกาศโครงการปฏิรูปแนวทางดำเนินชีวิตของมนุษย์ และเชื่อกันว่าเทศนา บทนี้เป็นตอนที่ไพเราะที่สุดในงานนิพนธ์ของนักบุญมัทธิว

สำหรับพระวรสารของนักบุญมาระโกหรือมาร์ค (Mark) นั้น มีเนื้อหาที่เน้นเฉพาะการเป็นพระเมสสิอาห์ของพระเยซูมากกว่าเน้นเสนอคำสอน

ส่วนพระวรสารฉบับของนักบุญลูกาหรือลุค (Luke) เป็นพระวรสารที่เน้นเฉพาะในเรื่องคำสอนของพระเยซูแต่มีการจัดลำดับเหตุการณ์ต่างๆ ตามแบบพระวรสารของนักบุญมัทธิว

พระวรสารทั้งสามเล่มข้างต้นที่กล่าวมานี้มีเนื้อหาที่คล้ายคลึงกันมาก ซึ่งต่างจากพระวรสารของนักบุญยอห์นที่มีเนื้อหาบางส่วนเป็นลักษณะเฉพาะ และไม่ปรากฏในพระวรสารเล่มอื่นๆ เพราะเหตุว่าท่านเป็นบุคคลที่ใกล้ชิดพระเยซูมากที่สุด และมีส่วนร่วมในชีวิตของพระเยซูมาโดยตลอด จึงได้รับรู้ในสังขารธรรมต่างๆ มากมาย

พระวรสารของนักบุญยอห์นนี้มีเนื้อหาเน้นหนักการประกาศว่า พระเยซูเป็นพระเมสสิอาห์หรือพระคริสต์ เพื่อมาไถ่บาปมนุษย์ด้วยการรับทรมานต่างๆ จนต่อมาได้กลับคืนชีพ และได้ส่งสาวกออกไปประกาศคำสอนพร้อมด้วยพระจิตของพระเจ้าและอำนาจในการยกบาป นักบุญยอห์นจึงเป็นพยานสำคัญที่ยืนยันความเป็นพระเมสสิอาห์ของพระเยซูเจ้า

นอกจากนี้ พระวรสารเล่มนี้ยังกล่าวถึงพิธีกรรมและศีลศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในภารกิจของพระเยซู เช่น ศีลล้างบาป ศีลมหาสนิท และศีลอภัยบาป ศีลศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้ต่อมาได้กลายเป็นพิธีกรรมอันศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาคริสต์

หนังสือกิจการของอัครทูต (The Acts of the Apostles)

หนังสือเล่มนี้ได้กล่าวถึงการเผยแพร่ธรรมของอัครสาวก หลังจากที่พระเจ้าได้รับพระเยซูขึ้นสู่สวรรค์ การเผยแพร่ธรรมนี้อัครทูตได้ทำการอัครรรยหลายอย่างในหมู่ประชาชน ทั้งนี้เพราะท่านเหล่านั้นได้รับมอบอำนาจนี้จากพระเจ้าและพระบุตรของพระองค์ ทำให้มีผู้นับถือเลื่อมใสเป็นจำนวนมาก การเผยแพร่ศาสนาของอัครทูตหลายท่านเป็นไปอย่างเข้มแข็งและมั่นคงทำให้ฝ่ายที่เสียผลประโยชน์เกิดความขัดเคืองใจหาทางกลั่นแกล้งด้วยความอิจฉาริษยา แม้ว่าหนังสือเล่มนี้ไม่ได้รายงานกิจการของอัครทูตทั้งหมด แต่ก็ทำให้เราเห็นถึงความตั้งใจมั่นและความดีเตดีของท่านเหล่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเซนต์ปอลและเซนต์ปีเตอร์มีส่วนทำให้คริสต์ศาสนาได้แพร่หลายออกไปจนถึงต่างแดนทำให้ไม่ได้ถูกจำกัดเฉพาะชนชาติยิวเท่านั้น

แต่คนต่างชาติทุกคนก็สามารถได้รับหนทางแห่งความรอดได้เช่นกัน

จดหมายของบรรดาสาวก (The Pauline and Cathpolic Epistles)

จดหมายเหล่านี้มีทั้งหมด 21 เล่ม ซึ่งเรียงลำดับตามที่จัดไว้ในพระคริสตธรรมใหม่¹ มีดังนี้คือ

1. จดหมายของท่านนักบุญเปาโลถึงชาวโรม
2. จดหมายของท่านนักบุญเปาโลถึงชาวโครินธ์ (Corinthians) ฉบับที่หนึ่ง
3. จดหมายของท่านนักบุญเปาโลถึงชาวโครินธ์ (Corinthians) ฉบับที่สอง
4. จดหมายของท่านนักบุญเปาโลถึงชาวกาลาเทีย (Galathians)
5. จดหมายของท่านนักบุญเปาโลถึงชาวเอเฟซัส (Ephesians)
6. จดหมายของท่านนักบุญเปาโลถึงชาวฟิลิปปี (Philippians)
7. จดหมายของท่านนักบุญเปาโลถึงชาวโคโลสี (Colossians)
8. จดหมายของท่านนักบุญเปาโลถึงชาวเธสะโลนิกา (Thessalonians) ฉบับที่หนึ่ง
9. จดหมายของท่านนักบุญเปาโลถึงชาวเธสะโลนิกา (Thessalonians) ฉบับที่สอง
10. จดหมายของท่านนักบุญเปาโลถึงชาวทิโมธี (Timothy) ฉบับที่หนึ่ง
11. จดหมายของท่านนักบุญเปาโลถึงชาวทิโมธี (Timothy) ฉบับที่สอง
12. จดหมายของท่านนักบุญเปาโลถึงชาวติตัส (Titus)
13. จดหมายของท่านนักบุญเปาโลถึงชาวฟีเลโมน (Philemon)
14. หนังสือถึงชาวฮีบรู (Hebrews)
15. จดหมายของท่านนักบุญยากอบหรือเจมส์ (James)
16. จดหมายของท่านนักบุญเปโตร (Peter) ฉบับที่หนึ่ง
17. จดหมายของท่านนักบุญเปโตร ฉบับที่สอง
18. จดหมายของท่านนักบุญยอห์น (John) ฉบับที่หนึ่ง
19. จดหมายของท่านนักบุญยอห์น ฉบับที่สอง
20. จดหมายของท่านนักบุญยอห์น ฉบับที่สาม
21. จดหมายของท่านนักบุญยูดา (Jude)

¹ กีเดียนส์อินเตอร์เนชันแนลแห่งประเทศไทย, องค์การ. พระคริสตธรรมใหม่, 1994 หน้า 592-970.

จดหมายของนักบุญเปาโล (The Pauline Epistles) เป็นจดหมายที่นักบุญเปาโลเขียนถึงผู้คนในที่ต่างๆ เช่น ชาวคริสต์ในกรุงโรม คริสตจักรในเมืองโครินธ์ คริสตจักรในแคว้นกาลาเทีย และศิษย์ชื่อทิโมธี เป็นต้น มีทั้งสิ้นรวม 13 ฉบับ มีเนื้อหาแสดงความคิดเห็นและตีความคำสอนของพระเยซู

จดหมายของนักบุญยาโคบ (James หรือ Jacob) เป็นจดหมายที่นักบุญยาโคบผู้เป็นญาติพี่น้องของพระเยซูเขียนถึงชาวยิวในดินแดนต่างๆ เช่น ซีเรีย และอียิปต์ แสดงแนวทางปฏิบัติต่างๆ เพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์

จดหมายของนักบุญยอห์น (John) เป็นจดหมายที่นักบุญยอห์นเขียนขึ้นโดยมิได้ระบุผู้รับมีเนื้อหาแสดงประสบการณ์ทางศาสนาของท่าน

จดหมายของยูดา (Jude) เป็นจดหมายที่เขียนขึ้นโดยยูดาเพื่อเตือนชาวคริสต์ให้ตระหนักถึงความหลงผิดและการถูกชักจูงโดยนักเทศน์จอมปลอม และกล่าวถึงการลงโทษของพระเจ้า

จดหมายของนักบุญเปโตร (Peter) เป็นจดหมายที่นักบุญเปโตรเขียนถึงชาวคริสต์เชื้อสายยิวที่มีอยู่ตามแคว้นต่างๆ นอกดินแดนปาเลสไตน์เพื่อให้จดทนต่อการถูกเบียดเบียนและความทุกข์ทรมานโดยยึดแนวทางของพระเยซูเป็นแบบอย่าง

หนังสือวิวรณ์ (Revelation)

หนังสือวิวรณ์เป็นหนังสือที่กล่าวถึงการเปิดเผยของพระเจ้าผ่านทางบรรดาประกาศก โดยได้กล่าวถึงชัยชนะของพระเจ้าและการสถาปนาอาณาจักรสวรรค์ โดยพระองค์ทรงเลือกนักบุญยอห์นให้เป็นพยานฝ่ายพระวาระของพระเจ้าและเป็นพยานของพระเยซูคริสต์ในทุกเหตุการณ์ที่ท่านได้พบเห็นนอกจากนี้หนังสือเล่มนี้ยังพยากรณ์เรื่องราวที่จะเกิดขึ้นในอนาคตเพื่อเป็นเครื่องเตือนใจบุคคลทั้งหลายให้รีบเร่งทำความดีเพราะว่าเวลาที่โลกจะสิ้นไปได้ใกล้เข้ามาแล้ว วันที่โลกถึงกาลแตกดับพระเจ้า จะเสด็จมาอีกครั้งหนึ่งเพื่อพิพากษาโลก ผู้ทำตามพระบัญญัติเท่านั้นที่จะมีสิทธิ์อยู่ในอาณาจักรพระเจ้า ผู้ทำลายโลกและอยู่นอกคำสอนของพระเจ้าจะต้องถูกทำลายล้าง ภาษาที่ปรากฏในหนังสือวิวรณ์นี้มีลักษณะเป็นภาษาวรรณกรรมที่มุ่งสร้างศรัทธาของผู้นับถือและกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกกลัวการทำความชั่ว ดังนั้นผู้อ่านจะต้องระวังในการตีความ เพราะไม่สามารถตีความตามอรรถและพยัญชนะผู้อ่านจะต้องพยายามค้นหาแก่นที่ซ่อนอยู่ในภาษาสัญลักษณ์นั้นจึงจะเข้าถึงสัจธรรมที่พระเจ้ามีพระประสงค์ที่จะเปิดเผย

12.6 หลักคำสอนที่สำคัญ

หลักคำสอนที่สำคัญของศาสนาคริสต์เป็นหลักคำสอนที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์และจริยธรรมทางสังคม ที่ควรกล่าวถึงในที่นี้มีอยู่ 5 เรื่องคือ หลักตรีเอกานุภาพ หลักความรัก หลักอาณาจักรของพระเจ้า พระเจ้าผู้เป็นอันติมสัจจ์ และบทเทศนาบนภูเขา (ปฐมเทศนา)

12.6.1 หลักตรีเอกานุภาพ (Trinity)

“ตรีเอกานุภาพ” ตามคำนิยามของศาสนจักร หมายถึง ความเชื่อว่าพระเจ้าทรงมี 3 ภาค ในองค์เดียวกัน ความหมายตามคำนิยามนี้เกิดขึ้นราวคริสต์ศตวรรษที่ 4 ถึงคริสต์ศตวรรษที่ 5 และได้มีบัญญัติอยู่ในพระคริสต์ธรรม (Bible) มาแต่เดิม ภาคทั้งสามของพระเจ้าได้แก่ พระบิดา (The Father) พระบุตร (The Son) และพระจิต หรือพระวิญญาณบริสุทธิ์ (The Holy Spirit)

พระบิดา หมายถึง พระเจ้าผู้สถิตอยู่ในสวรรค์ ผู้ทรงสร้างโลก สรรพสิ่ง และมนุษย์ และทรงรักมนุษย์มากกว่าสิ่งมีชีวิตอื่นๆ เช่น บิดารักบุตร ในพระคริสต์ธรรมใหม่¹ พระเยซูทรงกล่าวถึงพระเจ้าในฐานะพระบิดาอยู่บ่อยครั้ง เช่น

“ในพวกท่านมีใครบ้างที่จะเอาก้อนหินให้บุตรเมื่อเขาขอขนมปัง หรือให้หีบบุตรขอปลา เหตุนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนบาปยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตนยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จึงประทานของดีแก่ผู้ที่ขอต่อพระองค์”

พระบุตร หมายถึง พระเยซูคริสต์ซึ่งมีฐานะเป็นพระบุตรของพระเจ้าผู้เสด็จมาในโลกเพื่อไถ่บาปแก่มนุษย์ผู้หลงผิดให้กลับคืนไปหาพระเจ้าได้ พระเยซูทรงมีธรรมชาติแท้จริงเป็นพระเจ้า แต่เมื่อทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ก็ทรงทนทุกข์ทรมานเช่นมนุษย์ทั้งหลาย ทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อไถ่บาปแก่มนุษย์และทรงฟื้นขึ้นจากความตายเช่นพระเจ้า (ผู้เหนือความตาย) กำเนิดของพระเยซูในฐานะพระบุตรของพระเจ้านั้นปรากฏอยู่ใน พระคริสต์ธรรมใหม่² ว่า “พระวาทได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และทรงอยู่ท่ามกลางเราบริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง เราทั้งหลายได้เห็นพระสิริของพระองค์ คือพระสิริอันสมกับพระบุตร

¹ องค์การก็เคียนอินเตอร์เนชั่นแนล. พระคริสต์ธรรมคัมภีร์ ภาคพันธสัญญาใหม่ : มัทธิว 7, 2527 หน้า 24-25.

² เล่มเดียวกัน, : ยอห์น 1. หน้า 360-361.

องค์เดียวของพระบิดา” และ “ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าเลย พระบุตรองค์เดียวผู้ทรงสถิตอยู่ในพระทรงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว”

พระวิญญาณบริสุทธิ์ หรือ **พระจิต** หมายถึง พลังอำนาจของพระเจ้าอันเป็นพลังแห่งความรักที่เชื่อมพระบิดากับพระบุตรเข้าด้วยกัน และเป็นพลังอำนาจของพระเจ้าที่ทรงแสดงต่อมนุษย์เพื่อดลบันดาลให้มนุษย์กลับใจมาประพฤติปฏิบัติตามแนวทางของพระเจ้า พระคริสต์ธรรมใหม่¹ ได้กล่าวถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่หลายตอน เช่น ตอนที่ทูตสวรรค์ได้แจ้งให้มาเรียทราบว่านางจะตั้งครรภ์ด้วยอำนาจของพระเจ้างดบังทศนาตนาตอนหนึ่งว่า

ฝ่ายมารี (มาเรีย) ทูลทูตสวรรค์นั้นว่า “เหตุการณ์นั้นจะเป็นไปอย่างไรได้ เพราะข้าพเจ้ายังหาได้ร่วมกับชายไม่”

ทูตสวรรค์จึงตอบนางว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาบนเธอ เพราะฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกเธอ เหตุฉะนั้น บุตรที่จะเกิดมานั้นจะได้เรียกว่าบริสุทธิ์ และเรียกว่าพระบุตรของพระเจ้า

หลังจากที่พระเยซูทรงฟื้นคืนพระชนม์และเสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ยังคงมีบทบาทอยู่ในโลกนี้เพื่อช่วยเหลือมวลมนุษย์และนำทางมนุษย์ให้ประจักษ์ในอำนาจของพระเจ้า

12.6.2 หลักรัก (Love หรือ Agape)

หลักรักเป็นหลักคำสอนทางจริยธรรมที่สำคัญที่สุดของศาสนาคริสต์ ความรักในที่นี้มิใช่ความรักอย่างหนุ่มสาวอันประกอบด้วยกิเลสตัณหาและอารมณ์ปรารถนาอันเห็นแก่ตัว แต่หมายถึงความเป็นมิตรและความปรารถนาให้ผู้อื่นมีความสุข พระคริสต์ธรรมทั้ง พระคริสต์ธรรมใหม่และพระคริสต์ธรรมเก่า ต่างก็มีคำสอนที่เน้นเรื่องความรัก ซึ่งมีอยู่ 2 ประเภท ได้แก่ **ความรักระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า** และ **ความรักระหว่างมนุษย์กับมนุษย์**

ในพระคริสต์ธรรมเก่า ความรักเป็นเรื่องของความผูกพันระหว่างพระเจ้ากับชนชาติอิสราเอลโดยที่พระเจ้าทรงเป็นผู้ให้ความรักแก่ชนชาติอิสราเอลก่อน จากนั้นชาวอิสราเอลจึงสนองตอบความรักของพระเจ้า พระคริสต์ธรรมเก่า ได้บันทึกหลักรัก² ไว้ว่า

¹ เล่มเดียวกัน, : ลูคา 1, หน้า 221.

² เลวีนิติ 19 : อ้างใน Ninian Smart and Richard D. Hecht, eds, Sacred Texts of the World : A Universal Anthology, 1982 p. 80.

จงอย่าเกลียดชังพี่น้องของเจ้าอยู่ในใจ แต่เจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเพื่อจะไม่ต้องรับโทษเพราะเขา เจ้าอย่าแค้นหรือผูกพยาบาทลูกหลานญาติพี่น้องของเจ้า แต่จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง

ในพระคริสต์ธรรมใหม่ คำสอนเรื่องหลักความรัก¹ได้เปลี่ยนไปโดยให้พระเยซูเป็นสัญลักษณ์ของความรักสูงสุดที่พระเจ้าทรงมีต่อมนุษย์ เห็นได้จากการที่พระเยซูทรงยอมสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อให้ผู้มีศรัทธาในพระองค์จะได้พ้นจากความผิดบาป เจตนารมณ์ของพระเยซูที่ทรงยอมสละพระชนม์ชีพเพื่อไถ่บาปของมวลชนนั้น ปรากฏอยู่ในคำอธิษฐานของพระองค์ก่อนที่ทหารโรมันจะเข้าจับกุม และพระคริสต์ธรรมใหม่ ได้บันทึกความสำคัญของความรัก² ว่า

“มีธรรมจารย์คนหนึ่ง เมื่อมาถึงได้ยินเขาโต้เถียงกันและเห็นว่าพระองค์ทรงตอบเขาได้ดี จึงทูลถามพระองค์ว่า “ธรรมบัญญัติข้อใดเป็นเอกเป็นใหญ่กว่าธรรมบัญญัติทั้งปวง” พระเยซูจึงตรัสตอบคนนั้นว่า “ธรรมบัญญัติเอกนั้นคือว่า โอชนอิสราเอลจงฟังเถิด พระเจ้าของเราทั้งหลายทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียว และพวกท่านจงรักพระเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน ด้วยสุดความคิดและด้วยสิ้นสุดกำลังของท่านและธรรมบัญญัติที่สองนั้น คือ จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเองธรรมบัญญัติอื่นที่ใหญ่กว่าธรรมบัญญัติทั้งสองนี้ไม่มี”

คำว่า “เพื่อนบ้าน” นี้หมายถึงเพื่อนมนุษย์ทั่วไป พระเยซูทรงสอนให้มนุษย์แผ่ความรักไปรอบด้าน ไม่เลือกที่รักผลักที่ชัง หลักคำสอนสำคัญนี้มีอยู่ในบทเทศนาบนภูเขา ความรักระหว่างมนุษย์กับมนุษย์แสดงออกได้โดยความเมตตากรุณาและความเสียสละ ส่วนความรักที่มนุษย์มีต่อพระเจ้าแสดงออกโดยความศรัทธา ความศรัทธาสรุบได้ 5 ประการ คือ

1. ศรัทธาว่าพระเจ้าคือพระยะโฮวาห์เป็นพระเจ้าสูงสุดเพียงองค์เดียว
2. ศรัทธาว่าเจ้าทรงรักมนุษย์อย่างเท่าเทียมกัน
3. ศรัทธาว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า

¹ องค์การก็เคียนอินเตอร์เนชั่นแนล. พระคริสต์ธรรมคัมภีร์ ภาคพันธสัญญาใหม่ : ยอห์น 17, 2527 หน้า 441-442.

² เล่มเดียวกัน, : มาระโก 12. หน้า 193.

4. ศรัทธาว่าพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอด
5. ศรัทธาในแผ่นดินสวรรค์หรืออาณาจักรของพระเจ้าที่กำลังจะมาถึง

หลักความรักและหลักอาณาจักรของพระเจ้านี้มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือ มนุษย์จะสามารถเข้าถึงอาณาจักรของพระเจ้าได้ก็โดยอาศัยความรักเป็นคุณธรรมนำทาง และอาณาจักรของพระเจ้านี้ก็เป็นอาณาจักรที่บริบูรณ์ด้วยรัก

12.6.3 อาณาจักรพระเจ้า

อาณาจักรพระเจ้าหมายถึง หลักการดำเนินชีวิตที่แทรกซึมเข้าไปในจิตใจ และช่วยยกระดับจิตของผู้ที่ยอมรับคำสอนและปฏิบัติตามให้สูงขึ้น นอกจากนี้ผู้ปฏิบัติตามคำสอนเหล่านี้จะเป็นผู้เผยแพร่นำคำสอนให้กว้างขวางยิ่งขึ้นในหมู่ชนที่ใกล้ชิด

อาณาจักรพระเจ้าที่พระเยซูนำมาสอนแก่ประชาชนมีความหมายสองอย่าง คือ หมายถึงอาณาจักรพระเจ้าในโลกนี้ และ อาณาจักรพระเจ้าในโลกหน้า

อาณาจักรพระเจ้าในโลกนี้ คือแผ่นดินพระเจ้าที่มนุษย์สามารถเข้าถึงได้ในชีวิตนี้ แต่ยังไม่สมบูรณ์ การจะเข้าถึงอาณาจักรพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ได้จะต้องเข้าถึงในชีวิตหน้า คือหลังจากตายแล้วเท่านั้น อาณาจักรพระเจ้าในโลกนี้จะเป็นรากฐานสำหรับอาณาจักรพระเจ้าในโลกหน้าซึ่งเรียกว่า แผ่นดินสวรรค์ เมื่อมนุษย์ยังอยู่ในโลก จะมีคนดีและคนชั่วปะปนกัน เพราะพระเจ้าทรงเปิดโอกาสให้มนุษย์ เพื่อสร้างศรัทธาให้เกิดขึ้นในจิตใจเพื่อจะได้ดำเนินชีวิตในทางที่ถูกที่ควร แต่ในกาลสุดท้าย คือในวันพิพากษา คนดีคนชั่วจะถูกแยกออกจากกันตามกรรมของแต่ละฝ่ายที่ได้กระทำมา การที่จะเข้าถึงอาณาจักรพระเจ้านั้นมนุษย์จะต้องแสดงออกถึงการกระทำอันเหมาะสมอันควร หลักแห่งความดีที่พระเยซูทรงสอนนั้นก็ขึ้นอยู่กับว่ามนุษย์จะเลือกปฏิบัติอย่างไร ดีหรือชั่ว กล่าวคือมีอิสรภาพในการเลือกวิถีทางดำเนินชีวิตของตนเอง

หลักปฏิบัติเพื่อเข้าถึงอาณาจักรพระเจ้าในโลกนี้คือการปฏิบัติตามพระบัญญัติให้ครบถ้วน ซึ่งสรุปได้ 1 ประการ คือ (1) รักพระเจ้าอย่างสุดจิตสุดใจ และ (2) รักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตนเอง กล่าวคือ มนุษย์จะเข้าถึงก็ต่อเมื่อรู้จักสละทรัพย์สมบัติภายนอกและมีความมานะพากเพียร เพราะอาณาจักรแห่งพระเจ้าเป็นสิ่งที่มิคุณค่าทางวิญญาณ ผู้ที่ยังไม่สามารถสละสมบัติทางโลกได้ย่อมไม่อาจเข้าถึงอาณาจักรพระเจ้า

พระเยซู¹ทรงสอนว่า การที่จะสละความสุขทางโลกเพื่อหันเข้าหาอาณาจักรพระเจ้ามิใช่จะปฏิบัติได้โดยง่ายดังที่ทรงเปรียบเทียบว่า “อุจลอุดรูเข็มยังง่ายกว่าคนร่ำรวยจะเข้าแผ่นดินสวรรค์” ความจริงทรัพย์สินสมบัติในตัวเองมิใช่สิ่งเลวร้ายแต่การที่มนุษย์ไปยึดติดมันทำให้เป็นอุปสรรคไม่อาจเข้าถึงอาณาจักรพระเจ้าได้ เนื่องจากคนเราจะเป็นข้าสองเจ้าบ่าวสองนายไม่ได้ ดังนั้นเมื่อจะยึดพระเจ้ายกก็ต้องสละสมบัติทางโลก เมื่อจะยึดสมบัติทางโลกก็ต้องสละพระเจ้า ความยึดติดในสมบัติทางโลกเป็นสิ่งที่อันตราย เพราะเมื่อมนุษย์ตกเป็นทาสของสิ่งเหล่านี้ เขาจะยอมเสียเกียรติยศ ชื่อเสียง อิสรภาพ ฯลฯ ความโลภ จะเข้ามาเกาะกุมจิตใจจนบุคคลนั้นไม่มีเวลาที่จะนึกถึงพระเมตตาคุณแห่งพระเจ้ายกมนุษย์จะต้องเลือกเอาระหว่างสองทางนี้

ส่วนอาณาจักรพระเจ้าในโลกหน้าหมายถึง การเข้าถึงชีวิตนิรันดร์หลังจากตายแล้ว ซึ่งพระเจ้าเป็นผู้ทรงตัดสิน ผู้ใดปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระองค์อย่างครบถ้วน และเชื่อในพระองค์ จะได้เข้าแผ่นดินสวรรค์ คือมีชีวิตนิรันดร์ ไม่มีความทุกข์ยากใดๆ ตลอดไป ส่วนผู้ฝ่าฝืนบัญญัติจะถูกตัดสินให้ลงนรก ได้รับความทุกข์อย่างสาหัสจากไฟเผาผลาญ

ลักษณะคำสอนของพระเยซู พระองค์ทรงเน้นให้มนุษย์มุ่งหวังชีวิตที่ดีกว่า คือชีวิตในอาณาจักรพระเจ้าหรือแผ่นดินสวรรค์ ตอนหนึ่งพระเยซูตรัสว่า “อย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในโลกนี้ ที่ตัวหนอนและสนิมอาจทำลายได้ ขโมยอาจลักเอาไปได้ แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ ที่หนอนหรือสนิมไม่อาจทำลายได้ และที่ขโมยไม่ลักเอาไปได้”² และ “แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน”³

12.6.4 พระเจ้าผู้เป็นอันติมลัจจ์

พระเจ้าของศาสนาคริสต์คือ พระเยซูคริสต์ ซึ่งเป็นองค์เดียวกับพระเจ้าของศาสนายิว ดังที่กล่าวมาแล้ว พระเยซูคงถือหลักเดิมอันเกี่ยวกับพระเจ้าของยิว แต่ได้มีการดัดแปลงบางประการ เช่น การยกฐานะของพระเจ้าซึ่งเป็นพระเจ้าของชาวยิวโดยเฉพาะแต่เดิมมาให้ทรงมีฐานะเป็นพระเจ้าของมวลมนุษย์ทั้งหลาย อันถือว่าเป็นศรัทธาที่บุคคลอุทิศต่อพระเจ้า ทรรศนะดังกล่าวเป็นที่เชื่อถือของชาวคริสต์มาจนถึงปัจจุบัน ดังพระบัญญัติ 2 ข้อที่พระเยซู

¹ องค์การก็เคียนอินเตอร์เนชั่นแนล. พระคริสต์ธรรมคัมภีร์ ภาคพันธสัญญาใหม่ : มัทธิว 19, 2527 หน้า 23-24.

² เล่มเดียวกัน, : มัทธิว 6. หน้า 19.

³ เล่มเดียวกัน, : มัทธิว 6. หน้า 33.

ทรงย่อบัญญัติทั้งหมดของพระเจ้า¹ คือ “จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยสุดใจสุดจิตของเจ้าและด้วยสุดความคิดของเจ้า... จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง”

ทั้งศาสนาคริสต์และศาสนายิวต่างมีความเชื่อร่วมกันว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรงอำนาจยิ่งใหญ่ในสากลพิภพหาผู้อื่นยิ่งกว่าพระองค์ไม่ มีคำสอนเป็นอันมากที่พรรณาลักษณะของพระเจ้าไว้ เช่น

1. ทรงเป็นจิตบริสุทธิ์ ไม่มีรูปร่าง
2. ทรงมีอยู่นิรันดร์ ไม่มีการเกิด ไม่มีการตาย
3. ทรงสถิตอยู่ทุกหนทุกแห่ง
4. ทรงรอบรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง (สรรพญาณะ)
5. ทรงสามารถทุกอย่าง (สรรพเดชะ)
6. ทรงมีอยู่ตลอดเวลา ไม่มีเบื้องต้น ไม่มีที่สิ้นสุด
7. ทรงบริสุทธิ์ทุกประการ ไม่มีบาปเลย
8. ทรงมี 3 ภาคที่เรียกว่า ตริเอกานุภาพ (The Triune God or The Trinity) คือ พระบิดา (God the Father) พระบุตร (God the Son) และพระวิญญาณ (God the Spirit)

12.6.5 คำเทศนาบนภูเขา (ปฐมเทศนา)

คำสอนของพระเยซูที่เทศนาบนภูเขา (Sermon on the Mount) นั้นเป็นคำสอนที่จัดว่าเป็นระบบมากที่สุด และแสดงให้เห็นถึงจุดประสงค์ของพระเยซูที่ต้องการปฏิรูปชีวิตมนุษย์ไปสู่หนทางที่ถูกต้อง อีกทั้งเป็นหลักจริยธรรมที่พระองค์ทรงมอบให้แก่มนุษย์ทุกคนได้ปฏิบัติเพื่อความสุขในโลกนี้และโลกหน้า ดังนั้นคำสอนที่ปรากฏในเทศนาบนภูเขาจึงเป็นสิ่งสะท้อนถึงแนวทางปฏิบัติของชาวคริสต์ที่ควรแก่การศึกษา ดังมีรายละเอียดที่ปรากฏอยู่ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ใหม่โดยเรียงตามลำดับดังนี้คือ

¹ เล่มเดียวกัน, : มัทธิว 22. หน้า 36-39.

1. ผู้เป็นสุข หรือ บรมสุข 8 ประการ

จากมัททิวบทที่ 4 ข้อ 3-12 ที่ปรากฏในพระคริสตธรรมใหม่¹

3 “บุคคลผู้ใด รู้สึกบกพร่องฝ่ายวิญญาณ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะแผ่นดินสวรรค์เป็นของเขา”

4 “บุคคลผู้ใด โศกเศร้า ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับการปลอบประโลม”

5 “บุคคลผู้ใด มีใจอ่อนโยน ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก”

6 “บุคคลผู้ใด ทนทุกข์ความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าพระเจ้าจะทรงให้อับบริบูรณ์”

7 “บุคคลผู้ใด มีใจกรุณา ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับพระกรุณาตอบ”

8 “บุคคลผู้ใด มีใจบริสุทธิ์ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้เห็นพระเจ้า”

9 “บุคคลผู้ใด สร้างสันติ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าพระเจ้าจะทรงเรียกเขาว่าเป็นบุตร”

10 “บุคคลผู้ใด ต้องถูกข่มเหงเพราะเหตุความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์เป็นของเขา”

11 “เมื่อเขาจะติเตียนข่มเหงและนิพนธ์ว่าร้ายท่านทั้งหลายเป็นความเท็จเพราะเรากับท่านก็เป็นของเขา”

12 “จงชื่นชมยินดี เพราะว่าบำเหน็จของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะเขาได้ข่มเหงผู้เผยพระวจนะทั้งหลายที่อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน”

เราจะเห็นได้ว่าคำสอนในตอนนี้มี ลักษณะส่งเสริมการให้กำลังใจแก่คนทุกคน เพื่อให้พวกเขาสามารถเผชิญหน้ากับปัญหาได้อย่างไม่หวั่นไหว บุคคลใดก็ตามที่ยึดพระธรรมบัญญัติเป็นหลักชัยของชีวิต แม้จะทราบดีว่าตนเองจะรู้สึกถึงความบกพร่องไม่ดีพอ เป็นคนมีทุกข์ โศกเศร้า เป็นคนจิตอ่อนโยน เป็นคนรักความถูกต้องเที่ยงธรรม เป็นคนจิตใจกรุณา เป็นคนจิตใจบริสุทธิ์ เป็นคนสร้างสันติภาพ และเป็นคนที่ถูกกลั่นแกล้งข่มเหง บุคคลเหล่านี้ย่อมได้รับอนุญาตจากพระเจ้าให้อยู่ในอาณาจักรสวรรค์ พวกเขาไม่จำเป็นต้องยินดียินร้ายต่อคำนิพนธ์ว่าร้ายของผู้อื่น และไม่ต้องหวั่นเกรงต่อการข่มเหงของผู้ข่มเหงเหล่านั้น

¹ องค์การก็เคียนอินเตอร์เนชั่นแนล. พระคริสตธรรมคัมภีร์ ภาคพันธสัญญาใหม่ : เปาโล 2, 2527 หน้า 12-13.

2. เกลือแห่งแผ่นดินโลก

จากมัทธิวบทที่ 5 ข้อ 13 ของพระคริสตธรรมใหม่¹ ได้กล่าวว่า

13 “ท่านทั้งหลาย เป็นเกลือแห่งโลก ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีก อย่างไรได้ แต่นั่นไปก็ไม่ใช่ประโยชน์อะไร มีแต่จะทิ้งเสียสำหรับคนเหยียบย่ำ”

คำสอนนี้ต้องการให้มนุษย์ดำรงรักษาความดีงามเหมือนเกลือรักษาความเค็ม เพราะถ้าเราทิ้งความดีงามไปแล้วก็ไม่ต่างไปจากเกลือที่หมดรสเค็ม ประโยชน์ที่จะพึงมีก็หมดไปหาคุณค่าใดไม่ได้เลย

3. ความสว่างของโลก

จากมัทธิวตอนที 5 ข้อ 14-16 ของพระคริสตธรรมใหม่² ความว่า

14 “ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก นครซึ่งอยู่บนภูเขาจะปิดบังไว้ไม่ได้”

15 “เมื่อจุดตะเกียงแล้ว ไม่มีผู้ใดเอาถังครอบไว้ ย่อมตั้งไว้บนเชิงตะเกียง จะได้ส่องสว่างแก่ทุกคนที่อยู่ในเรือนนั้น”

16 “ท่านทั้งหลายก็เหมือนกับตะเกียง จงส่องสว่างแก่คนทั้งปวง เพื่อว่าเมื่อเขาได้เห็นความดี ที่ท่านทำเขาจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ทรงอยู่ในสวรรค์”

คำสอนในตอนนี้เป็น การส่งเสริมและให้กำลังใจแก่ผู้ทำความดี และปฏิบัติตามธรรมบัญญัติอย่างมั่นคงความดีที่เขาทำไว้นั้นจะมีผลต่อโลกและผู้อื่น อีกทั้งเป็นผลให้ผู้เห็นความดีนั้นยังสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นบิดา เปรียบเหมือนกับลูกที่ดีบิดาย่อมได้รับการยกย่องเพราะความดีของลูกนั้น

4. พระธรรมบัญญัติใหม่ (The New Testament)

จากมัทธิวบทที่ 5 ข้อ 17 ของพระคริสตธรรมใหม่³ ความว่า

17 “อย่าคิดว่าเราเลิกล้างธรรมบัญญัติ และคำของผู้เผยวณะเรามีได้มาเลิกล้าง แต่มาทำให้สมบูรณ์ทุกประการ”

¹ เล่มเดียวกัน : มัทธิว 5. หน้า 13.

² เล่มเดียวกัน : มัทธิว 5. หน้า 14.

³ เล่มเดียวกัน : มัทธิว 5. หน้า 14.

คำสอนในตอนนี้อาจแสดงให้เห็นถึงเจตจำนงของพระเยซูที่มุ่งชี้แจงให้บุคคลทั้งหลายในขณะนั้นได้เข้าใจอย่างถ่องแท้ว่า การเผยแพร่ศาสนาที่ได้ดำเนินอยู่นั้นมิได้เป็นไปเพื่อการล้มล้างหรือยกเลิกพระบัญญัติเดิมที่ชาวยิวได้นับถือสืบกันมา หากแต่ว่าเป็นการปฏิรูปคำสอนเดิมให้มีความเข้มข้นและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

5. ความโกรธ

จากมัทธิวบทที่ 5 ข้อ 21-26 ของพระคริสตธรรมใหม่¹ ความว่า

21 “ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้แต่คนโบราณว่า อย่าฆ่าคน ถ้าผู้ใดฆ่าคน ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ”

22 “เราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดโกรธพี่น้องของตน ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ ถ้าผู้ใดจะพูดกับพี่น้องว่า “อ้ายโง่” ผู้นั้นต้องถูกนำไปที่ศาลสูงให้พิพากษาลงโทษและผู้ใดจะว่า “อ้ายบ้า” ผู้นั้นจะมีโทษถึงไฟนรก”

23 “เหตุฉะนั้น ถ้าท่านนำเครื่องบูชามาถึงแท่นบูชาแล้ว และระลึกขึ้นได้ว่า พี่น้องมีเหตุขัดเคืองข้อหนึ่งข้อใดกับท่าน”

24 “จงวางเครื่องบูชาไว้ที่หน้าแท่นบูชา กลับไปคืนดีกับพี่น้องผู้นั้นเสียก่อน แล้วจึงค่อยมาถวายเครื่องบูชาของท่าน”

25 “จงปรองดองกับคู่ความโดยเร็วในขณะที่พากันไปศาลเกลือกว่าคู่ความนั้นจะอายัดท่านไว้กับผู้พิพากษาแล้วผู้พิพากษาจะมอบท่านไว้กับผู้คุม และท่านจะต้องถูกขังไว้ในเรือนจำ”

26 “เราบอกความจริงแก่ท่านว่าท่าน จะออกจากที่นั่นไม่ได้จนกว่าจะได้ใช้หนี้จนครบ”

จากคำสอนในตอนนี้ได้สะท้อนถึงข้อห้ามในพระธรรมบัญญัติเดิมที่ว่า อย่าฆ่าคน แต่พระเยซูได้มาขยายคำสอนนี้ให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น โดยชี้ให้ทุกคนพึงระวังในด้านจิตใจด้วยมิใช่ระวังแต่ทางกายเพียงทางเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งความโกรธซึ่งเป็นอารมณ์ความรู้สึกอย่างหนึ่งที่ทำให้ผลในทางกาย การฆ่ายากที่จะเกิดขึ้นได้ถ้าไม่มีความโกรธมาเป็นตัวกระตุ้น ในชีวิต

¹ องค์การก็เคียนอินเตอร์เนชั่นแนล. พระคริสตธรรมคัมภีร์ ภาคพันธสัญญาใหม่ : มัทธิว 5, 2527 หน้า 15.

ประจำวันของเราจะเห็นได้ว่า การเช่นฆ่าทำลายกันล้วนมีสาเหตุมาจากความโกรธทั้งนั้น ความโกรธจึงเป็นอารมณ์ความรู้สึกที่ทุกคนต้องระวังอย่าให้เกิดขึ้นได้ เพราะถ้าความโกรธอยู่กับผู้ใด ย่อมทำให้ผู้นั้นอยากทำร้ายผู้อื่นซึ่งอาจจะแสดงออกมาทางกาย วาจา ใจ ดังนั้นถ้ามีเรื่องเคืองใจกับผู้ใดก็ควรปรับความเข้าใจกับผู้นั้นก่อนกระทำการอื่น ๆ แม้แต่กำลังจะไปไหว้พระก็ตาม ความในใจที่มีอยู่จะต้องปลดปล่อยให้หมด อย่าได้ติดค้างไว้ เพราะสิ่งเหล่านี้เมื่อทับถมมากเข้าจะมีผลทางกาย ในที่สุดทำให้เกิดการเช่นฆ่าทำลายล้างซึ่งกันและกัน

6. การล่วงประเวณี

จากมัทธิวบทที่ 5 ข้อ 27-30 ในพระคริสตธรรมใหม่¹ ความว่า

27 “ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า อย่าล่วงประเวณีผัวเมียเขา”

28 “ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดมองผู้หญิงเพื่อให้เกิดใจกำหนัดในหญิงนั้น ผู้นั้นได้ล่วงประเวณีในใจกับหญิงนั้นแล้ว”

29 “ถ้าตาข้างขวาของท่านทำให้ตัวหลงผิด จงควักออกทิ้งเสีย เพราะว่าถึงจะเสียอวัยวะอย่างหนึ่ง ก็ยังดีกว่าตัวของท่านจะต้องลงนรก”

30 “ถ้ามือข้างขวาทำให้หลงผิด จงตัดทิ้งเสีย เพราะถึงจะเสียอวัยวะอย่างหนึ่ง ก็ดีกว่าตัวท่านจะต้องลงนรก”

คำสอนในตอนนี้ได้แสดงให้เห็นถึงการปฏิรูปทางความคิดแต่เดิมที่มุ่งหมายเฉพาะการล่วงประเวณีที่เกิดขึ้นทางกาย แต่พระเยซูได้สอนให้ลึกซึ้งไปกว่านี้โดยเตือนให้ทุกคนระวังการล่วงประเวณีทางใจ ซึ่งเกิดจากความกำหนัดความพอใจในทางจิตวิญญาณ เมื่อภายในตัวเรามัวหมองไม่ดีแล้วก็ยากที่จะให้ภายนอกสดใสได้ การสูญเสียทางกายที่เกิดขึ้นก็ไม่รุนแรงเท่ากับการสูญเสียทางจิตวิญญาณดังนั้นถ้าร่างกายของเราส่วนใดส่วนหนึ่งทำผิดพลาดบาป เราควรทำลายส่วนนั้นทิ้งเสียเพราะถึงจะเสียอวัยวะอย่างใดอย่างหนึ่งก็ดีกว่าตัวเราจะต้องลงนรก

¹เล่มเดียวกัน : มัทธิว 5. หน้า 16.

7. การหย่าร้าง

จากมัทธิวบทที่ 5 ข้อ 31-32 ของพระคริสตธรรมใหม่¹ ความว่า

31 “ยังมีคำกล่าวไว้ว่า ถ้าผู้ใดจะหย่าภรรยา ก็ให้ทำหนังสือหย่าให้แก่ภรรยา นั้น”

32 “ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดจะหย่าภรรยา เพราะเหตุอื่น นอกจากการเล่นชู้ก็เท่ากับว่าผู้นั้นทำให้หญิงนั้นผิดศีลล่วงประเวณี และถ้าผู้ใด จะรับหญิงซึ่งหย่าแล้วเช่นนั้นมาเป็นภรรยา ผู้นั้นก็ผิดศีลล่วงประเวณีด้วย”

คำสอนในตอนนี้แสดงให้เห็นถึงโลกทัศน์อันยาวไกลของพระเยซูที่เห็นว่า แต่เดิมมาที่มีการอนุญาตให้บุคคลทั้งหลายหย่ากันอย่างง่าย เพียงแค่ทำหนังสือหย่ากันก็เป็นการเพียงพอแล้วนั้น เท่ากับเปิดโอกาสให้บุคคลไม่เกรงกลัวต่อบาป การแต่งงานก็จะเกิดขึ้นเพราะความพอใจแต่ขาดความรับผิดชอบและการหย่าร้างก็จะมีมากขึ้น จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้อง มีผู้นำ และทำความเข้าใจในเรื่องนี้ ก่อนที่สังคมจะเต็มไปด้วยคนทำชั่วเพราะความไม่รู้จริง

8. การสบถสาบาน

จากมัทธิวบทที่ 5 ข้อ 33-37 ของพระคริสตธรรม² ความว่า

33 “อีกประการหนึ่งท่านทั้งหลายได้ยินคำ ซึ่งกล่าวไว้แก่คนโบราณว่า อย่าเสีย คำสัตย์สาบาน คำสัตย์สาบานที่ได้ถวายต่อองค์พระผู้เป็นเจ้านั้น ต้องรักษาไว้ให้มั่น”

34 “ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่าสาบานเลย โดยอ้างถึงสวรรค์ก็อย่าสาบาน เพราะสวรรค์เป็นที่ประทับของพระเจ้า

35 “หรือโดยอ้างถึงแผ่นดินโลกก็อย่าสาบาน เพราะแผ่นดินโลกที่รองพระบาทของพระเจ้า หรือโดยอ้างถึงกรุงเยรูซาเล็ม ก็อย่าสาบาน เพราะกรุงเยรูซาเล็มเป็นราชธานีของพระมหากษัตริย์”

36 “อย่าสาบานโดยอ้างถึงศีรษะของตน เพราะท่านจะกระทำให้ผมขาวหรือดำไปสักเส้นหนึ่งก็ไม่ได้”

37 “จริงก็จริงว่าจริง ไม่ก็ว่าไม่ พูดแต่เพียงนี้ก็พอ คำพูดเกินนี้ไป มาจากความชั่ว”

¹ เล่มเดียวกัน : มัทธิว 5. หน้า 16.

² เล่มเดียวกัน : มัทธิว 5. หน้า 17.

จากคำสอนในตอนนี้ได้ทำให้เห็นว่า พระเยซูต้องการสอนให้บุคคลยึดถือสัจจะและความจริงใจอย่างมั่นคง โดยไม่จำเป็นต้องไปอ้างสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือสิ่งอื่นๆ เพื่อเป็นหลักประกันคำพูดของตนเอง คนที่มีจิตใจมั่นคงในคำสอนของศาสนาย่อมไม่กล่าวคำเท็จ และมีความเชื่อมั่นในตนเองที่จะพูด คิด และกระทำทุกอย่างด้วยความซื่อสัตย์มั่นคง

9. การตอบแทน

จากมัทธิวบทที่ 5 ข้อ 38-39 ในพระคริสตธรรมใหม่¹ ความว่า

38 “ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า ตาแทนตา และฟันแทนฟัน”

39 “ฝ่ายเราบอกท่านว่า อย่าต่อสู้คนชั่ว ถ้าผู้ใดตบแก้มขวาของท่าน ก็จงหันแก้มซ้ายให้เขาด้วย”

จากคำสอนในตอนนี้ได้แสดงให้เห็นว่า พระเยซูไม่ต้องการให้บุคคลทั้งหลายมีจิตใจอาฆาตแค้นต่อกัน คำสอนในตอนนี้ทำให้นึกถึงการละอิตตาในพุทธศาสนา トラバใดที่คนเรายังมีความยึดมั่นถือมั่นในตัวตนของตนอยู่ก็ไม่สามารถที่จะทำอะไรเพื่อผู้อื่นและพระเจ้าได้ เพราะจิตของเขาจะเต็มไปด้วยผลประโยชน์และการอาฆาตแค้น ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นไปเพื่อความทุกข์ความพอใจของตนเองเท่านั้น และในที่สุดก็นำไปสู่ความเห็นแก่ตัว

10. รักศัตรู

จากมัทธิวบทที่ 5 ข้อ 43-44 ในพระคริสตธรรมใหม่² ความว่า

43 “ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า จงรักคนสนิท และเกลียดชังศัตรู”

44 “ฝ่ายเราบอกท่านว่า จงรักศัตรูของท่าน และจงอธิษฐานเพื่อผู้ที่ข่มเหงท่าน”

คำสอนในตอนนี้จะสอนให้เห็นถึงหลักแห่งความเมตตากรุณาต่อสัตว์โลกทั้งหลาย แม้แต่ศัตรูผู้ที่คิดร้ายเหมือนดังดวงอาทิตย์ที่ส่องสว่างให้แก่โลกอย่างทั่วหน้าโดยไม่เลือกแหล่งที่บุคคลใดที่ทำดังนี้ได้แล้ว บุคคลนั้นได้ชื่อว่ามนุษย์ที่สมบูรณ์เต็มที่ เพราะสามารถต้านทานกระแสกิเลสในจิตใจได้

¹ เล่มเดียวกัน : มัทธิว 5. หน้า 17-18.

² เล่มเดียวกัน : มัทธิว 5. หน้า 18.

11. การทำทาน

จากมัทธิวบทที่ 6 ข้อ 1-4 ในพระคริสตธรรมใหม่¹ ความว่า

- 1 “จงระวัง อย่ากระทำศาสนกิจเพื่ออวดคนอื่น ถ้าทำอย่างนั้นท่านจะไม่ได้รับบำเหน็จจากพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์”
- 2 “เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทำทานอย่าเป่าแตรข้างหน้าท่านเหมือนคนหน้าซื่อใจคดกระทำในธรรมศาลาและตามถนน เพื่อให้คนสรรเสริญ เราบอกความจริงแก่ท่านว่าเขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว”
- 3 “ฝ่ายท่านทั้งหลายเมื่อทำทาน อย่าให้มือซ้ายรู้การซึ่งมือขวากระทำนั้น”
- 4 “ทานของท่านจะต้องเป็นทานลับ และพระบิดาของท่านผู้ทรงเห็นในที่ลี้ลับ จะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่าน”

จากคำสอนในตอนนี้ได้แสดงให้เห็นว่า พระเยซูต้องการให้บุคคลทำดีจนเคยชินเป็นนิสัยมากกว่าที่จะทำบุญเพื่อหวังบำเหน็จรางวัล ซึ่งนั่นไม่ใช่ความดีที่แท้จริง เพราะความดีที่แท้จริงคือการเป็นผู้ให้มากกว่าผู้รับ

12. ทรัพย์สมบัติในสวรรค์

จากมัทธิวบทที่ 6 ข้อ 19-21 ในพระคริสตธรรมใหม่² ความว่า

- 19 “อย่าสั่งสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในโลกที่อาจเป็นสนิม และที่แมลงกินเสียได้ และที่ขโมยอาจขุดช่องลักเอาไปได้”
- 20 “แต่จงสั่งสมทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ ที่ไม่มีแมลงจะกิน และไม่มีสนิมจะกัด และที่ไม่มีขโมยขุดช่องลักเอาไปได้”
- 21 “เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย”

จากคำสอนนี้ ทำให้เกิดแนวคิดในเรื่องการทำจิตให้หมดความยึดถือในทรัพย์สมบัติภายนอกกาย เพราะยิ่งสะสมมากเท่าใดยิ่งเป็นภัยแก่ตนมากเท่านั้น แต่ความดียิ่งทำมากเท่าใดสวรรค์ย่อมเป็นที่ไปสำหรับบุคคลนั้น โดยที่ใจก็ไม่สามารถปล้นชิงไปได้

¹ เล่มเดียวกัน : มัทธิว 6. หน้า 19.

² เล่มเดียวกัน : มัทธิว 6. หน้า 21.

13. การกล่าวโทษผู้อื่น

จากมัทธิบทที่ 7 ข้อ 1-6 ในพระคริสตธรรมใหม่¹ ความว่า

- 1 “อย่ากล่าวโทษเขา เพื่อพระเจ้าจะไม่ทรงกล่าวโทษท่าน”
- 2 “เพราะว่าท่านทั้งหลายจะกล่าวโทษเขาอย่างไร พระเจ้าจะทรงกล่าวโทษท่านอย่างนั้น และท่านจะตวงให้เขาด้วยทะนานอันใดพระเจ้าจะได้ทรงตวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น”
- 3 “เหตุไฉนท่านมองดูดวงที่ในตาพี่น้องของท่าน แต่ไม่ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่าน ท่านก็ไม่รู้สึก”
- 4 “เหตุไฉนท่านจะกล่าวแก่พี่น้องว่า ให้เราเชี่ยผงออกจากตาของเธอ แต่ที่จริงไม่ทั้งท่อนมีอยู่ในตาของท่านเอง”
- 5 “ท่านคนหน้าซื่อใจคด จงชักไม้ทั้งท่อนออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้ถนัด จึงจะเชี่ยผงออกจากตาพี่น้องของท่านได้”
- 6 “อย่าให้ของประเสริฐแก่สุนัข อย่าโยนไข่มุกให้แก่สุกร เกลือกว่ามันจะเหยียบย่ำเสีย และจะหันกลับมากัดตัวท่านด้วย”

จากคำสอนในตอนนี้นำให้เกิดความคิดที่ว่า “บุคคลหว่านพืชเช่นใด ย่อมได้ผลอย่างนั้น” เรากล่าวโทษผู้อื่นอย่างไร และเราก็จะถูกกล่าวโทษเช่นนั้นบ้าง คนส่วนมากไม่ใคร่มองตนเอง แต่มักเพ่งโทษของผู้อื่น จึงมองไม่เห็นความชั่วของตนทำให้เป็นผู้ที่โลกทัศน์มืดมัว และปัญญามีติดบอด

14. ขอ หา เคาะ

จากมัทธิบทที่ 7 ข้อ 7-12 ในพระคริสตธรรมใหม่² ความว่า

- 7 “จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน”
- 8 “เพราะว่าทุกคนที่ขอก็ได้ ทุกคนที่แสวงหาก็พบ ทุกคนที่เคาะก็จะเปิดให้เขา”
- 9 “ในพวกท่านมีใครบ้างที่จะเอาก้อนหินให้บุตร เมื่อเขาขอขนมปัง”

¹ เล่มเดียวกัน : มัทธิว 6. หน้า 24.

² เล่มเดียวกัน : มัทธิว 7. หน้า 24-25.

10 “หรือให้งูเมื่อบุตรขอปลา”

11 “เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนบาป ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะประทานของดีแก่ผู้ที่ขอต่อพระองค์”

12 “จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่ท่านปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อท่าน นั่นคือ ธรรม-บัญญัติ และคำสั่งสอนของบรรดาผู้เผยพระวจนะ”

จากคำสอนนี้ได้แสดงให้เห็นว่า พระเจ้าย่อมมีน้ำพระทัยเมตตาแก่ผู้ทุกข์ยากที่ร้องขอความช่วยเหลือพระเจ้าย่อมไม่ทอดทิ้งแต่จะประทานของดีให้แก่พวกเขา พระองค์ดีต่อพวกเขาอย่างไร พวกเขาก็ควรที่จะดำเนินตามรอยพระองค์ ด้วยการปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่ท่านปรารถนาจะให้ผู้อื่นปฏิบัติ เช่นนั้นต่อพวกเขา

12.7 หลักความเชื่อ และจุดหมายสูงสุด

ศาสนาคริสต์ เป็นศาสนาเอกเทวนิยม เชื่อว่ามีพระเจ้าสูงสุดเพียงองค์เดียวเป็นผู้สร้างโลกและสรรพสิ่ง พระเจ้าองค์นั้นก็คือพระยะโฮวาห์ ซึ่งเป็นพระเจ้าองค์เดียว กับพระเจ้าในศาสนาอื่น เพียงแต่พระเยซูรูปกลมเกลี้ยงลบมุมพระเจ้าเสียใหม่ เช่น พระยะโฮวาห์ในศาสนาอื่นจะทรงมีเมตตาก็เฉพาะผู้นับถือพระองค์ แต่ทรงดูร้ายอาฆาตพยาบาทต่อผู้ไม่เคารพต่อพระองค์ ดังมีข้อความปรากฏในคัมภีร์¹ว่า “ถ้าเมืองไหนไม่ยอมเป็นไมตรี แต่จะสู้รบกับพวกเจ้า เจ้าจงตีเมืองนั้นให้ได้ เจ้าจงปลิดชีพผู้ชายทุกคนด้วยคมดาบ แต่จงเว้นผู้หญิงและเด็กทั้งหลาย ทรัพย์สินสมบัติทั้งหลายจงยึดเอามาเป็นของเจ้า” หรือสอนว่า² “เจ้าจงบอกแก่อิสราเอลว่า ผู้ใดแข่งพระเจ้าของตน ต้องฆ่าผู้นั้น เอาก้อนหินขว้างเขาให้ตาย ถ้าผู้ใดฆ่ามนุษย์ต้องฆ่าผู้นั้นเสีย ถ้าผู้ใดฆ่าสัตว์ของผู้อื่น ผู้นั้นต้องชดใช้สัตว์นั้นแก่เจ้าของ ใช้สัตว์แทนสัตว์ ถ้าผู้ใดกระทำให้ผู้อื่นพิการก็ต้องกระทำให้ผู้นั้นเป็นเช่นเดียวกัน ใช้หัวแทนหัว ตาแทนตา ฟันแทนฟัน เขากระทำให้ผู้อื่นพิการอย่างใด ก็ต้องทำให้เขาพิการอย่างนั้น” แต่พอมาถึงในศาสนาคริสต์ พระยะโฮวาห์ทรงมีเมตตา ทั้งต่อผู้นับถือและไม่นับถือ พระองค์ทรงให้อภัยแม้ต่อผู้ที่สาปแช่งพระองค์ และก็เพราะพระองค์มีพระเมตตา กรุณาต่อมนุษย์ชาติจึงทรงส่งพระบุตรเพียงองค์เดียวของพระองค์

¹ องค์การเผยแผ่พระคริสต์ธรรม. พระคริสต์ธรรมคัมภีร์ ภาคพันธสัญญาเดิม ฉบับ 1971, :อพยพ, 2514 หน้า 21.

² เล่มเดียวกัน, : อพยพ 21. หน้า 23-25.

มาช่วยไถ่บาปมนุษย์ พระเยซูมันคงในเรื่องพระเจ้ามาก และเชื่อว่าตนเป็นบุตรของพระเจ้า ดังที่พระเยซูกล่าวว่า¹ “เชื่อเถิดเราอยู่ในพระบิดา และพระบิดาก็ทรงอยู่ในเรา” “เรารู้จักพระเจ้า เพราะเรามาจากพระองค์ และพระองค์ทรงใช้เรามา” และโดยที่เชื่อมั่นอย่างนี้ พระเยซูจึงดำเนินชีวิตแนบแน่นอยู่กับพระเจ้าตลอดมา อย่างเช่นเมื่อพระเยซูออกเทศนาสั่งสอนธรรม มีคนสงสัยว่าธรรมที่พระเยซูสั่งสอนเอามาจากไหน เพราะไม่เห็นพระเยซูไปเรียนกับใคร พระเยซูก็ตอบว่า² “คำสอนของเราไม่ใช่ของเราเอง แต่เป็นของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา” หรือพระเยซูบอกพวกสาวกว่า ตัวท่านมาจากพระเจ้า จะอยู่กับสาวกไปสักระยะหนึ่งแล้วก็จะกลับไปหาพระเจ้าอีกดังที่พระเยซูกล่าวว่า³ “เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายต่อไปอีกสักหน่อย แล้วจะกลับไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา” ในศาสนาคริสต์เชื่อว่าพระเจ้าซึ่งเป็นพระบิดา พระบุตร และพระจิต แต่ทั้ง 3 เมื่อว่าโดยสภาวะก็เป็นอย่างเดียวกันดุจรูป 3 เหลี่ยม มี 3 มุม แต่ก็เป็รูปร่างเดียวกัน เพราะฉะนั้นพระบิดา พระบุตร พระจิตจึงเรียกรวมกันว่า ตรีเอกานุภาพ ส่วนเหตุที่พระเจ้าทรงส่งพระบุตรมา ก็เพราะมหากรุณาธิคุณของพระองค์ที่จะให้พระบุตรมาช่วยแนะนำเรื่องที่ถูกต้อง ตายไปแล้วจะได้ไปสวรรค์ เพราะฉะนั้นพระเยซูจึงเชื่อว่าพระผู้ช่วยให้รอดคือให้คนรอดจากการพิพากษาในวันตัดสินโลก ไม่ตกนรก กล่าวคือในศาสนาคริสต์เชื่อว่า⁴ เมื่อคนตายแล้ว ไม่สูญเพราะวิญญาณเป็นอมตะ วิญญาณจะคอยวันพิพากษาโลก เมื่อถึงวันพิพากษาโลก จะมีปรากฏการณ์แปลกประหลาดเกิดขึ้น คือ ดวงอาทิตย์จะมีดมืดมิด ดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง ดวงดาวทั้งหมดจะตกจากท้องฟ้า จะมีแต่เสียงสะท้อนสะท้อนน่าสะพรึงกลัวยิ่งนัก มนุษย์ต่างร้องไห้เซ็งแซ่เพราะความกลัว จากนั้นพระเยซูซึ่งเป็นพระบุตรของพระเจ้าแล้ว จะเสด็จมาพร้อมทั้งเทพบริวารบนก้อนเมฆ ด้วยฤทธานุภาพและรัศมีอันเรืองรอง ทรงให้เทพบริวารเป่าแตรเสียงดังยิ่งนัก เรียกวิญญาณทั้งหมดให้มารวมกัน แล้วพระองค์ก็ทรงตัดสินผู้ที่ทำบาปไว้มากก็จะตกนรกชั่วนิรันดร์ ส่วนคนที่มิบุญมากก็จะขึ้นไปบนสวรรค์อยู่กับพระเจ้าชั่วนิรันดร์มีแต่ความสุขตลอดไป นี่เป็นจุดหมายสูงสุดของศาสนาคริสต์ ส่วนเมื่อไรจะเป็นวันโลกสลายนั้นไม่มีใครทราบแม้พระเยซูก็ไม่ทราบ พระเจ้าองค์เดียวเท่านั้นที่จะทรงทราบ ศาสนาคริสต์เชื่อว่าชีวิตในโลกนี้มีเพียงครั้งเดียวเมื่อตายไปแล้วจะอยู่ในสวรรค์หรือนรกชั่วนิรันดร์ เพราะฉะนั้นนรกสวรรค์จึงเป็นโลกนิรันดร์ ส่วนโลกนี้เป็นโลกชั่วคราว เป็นเพียงสถานที่อาศัยสำหรับสร้าง

¹ องค์การก็เคียนอนินเตอร์เนชั่นแนล. พระคริสต์ธรรมคัมภีร์ ภาคพันธสัญญาใหม่ : จอห์น 14, 2527 หน้า 11.

² เล่มเดียวกัน : จอห์น 7. หน้า 16.

³ เล่มเดียวกัน, : จอห์น 7. หน้า 33.

⁴ เล่มเดียวกัน : มัทธิว 24. หน้า 29-31.

บุญ-บาป เพื่อไปสู่โลกหน้าเท่านั้น ก็นรคนนั้นเต็มไปด้วยความทุกข์ทรมานเหลือเกิน พระเยซูสงสารคนไม่ยอมให้ตกรกจึงทรงขอให้คนเชื่อท่านใครที่เชื่อพระเยซูจะรอดพ้นไม่ต้องตกรกดังที่พระเยซูกล่าวว่า “เราเป็นแสงสว่างของโลก”

12.8 พิธีกรรมที่สำคัญ

พิธีกรรมที่สำคัญของศาสนาเรียกว่า พิธีศีลศักดิ์สิทธิ์ (Sacraments) 7 ประการ¹ คือ

1. ศีลล้างบาป หรือศีลจุ่ม (Baptism) ผู้นับถือศาสนาคริสต์ทุกคนต้องผ่านพิธีศีลล้างบาป (นิกายโปรเตสแตนต์เรียกว่าศีลจุ่ม) เสียก่อนจึงจะเป็นชาวคริสต์ที่สมบูรณ์ การรับศีลล้างบาปรับได้ครั้งเดียวเท่านั้นแล้วไม่ต้องรับอีกจนตลอดชีวิต แม้จะเปลี่ยนไปนับถือศาสนาอื่นแล้วในภายหลังกับมานับถือศาสนาคริสต์อีกก็ไม่ต้องรับศีลล้างบาป ที่เรียกว่าศีลล้างบาป เพราะคริสต์ศาสนาเชื่อว่ามนุษย์ทุกคนมีบาปติดตัวมาตั้งแต่เกิด ที่เรียกว่าบาปกำเนิด บาปนี้ติดมาจากบรรพบุรุษซึ่งตามพระคัมภีร์ถือว่ามาจากมนุษย์คู่แรกคืออาดัมและอีฟ

การล้างบาปทำได้โดยเอาน้ำรดที่หน้าผาก จะให้ผู้ใดเป็นผู้ล้างบาปให้ก็ได้ไม่จำเป็นต้องเป็นชาวคริสต์ด้วยกัน เมื่อเอาน้ำเทรดหน้าผากให้กล่าวว่า “ฉันล้างท่านในนามของ พระบิดา พระบุตร และพระจิต” นอกจากนั้นเป็นพิธีประกอบอาจทำหรือไม่ทำก็ได้ เช่น การสวมมงกุฎ รับศีล และอดอาหาร เป็นต้น

2. ศีลกำลัง (Confirmation) เป็นพิธีกรรมที่แสดงถึงสัมพันธภาพระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ ผู้ให้ศีลกำลังโดยปกติต้องมีตำแหน่งเป็นพระสังฆราช และผู้รับศีลต้องอยู่ในวัยที่รู้เหตุผลแล้ว (อายุ ระหว่าง 9-14 ปี) พิธีนี้พระสังฆราชจะเอามือทั้งสองวางที่ศีรษะของผู้รับศีล เจิมหน้าผากด้วยน้ำมันมะกอกเป็นรูปกางเขนและประกาศว่าผู้รับศีลนั้นเป็นผู้ได้รับความรอดในนามของพระบิดา พระบุตร และพระจิต

3. ศีลมหาสนิท (Holy Communion) ฝ่ายคาทอลิกเรียกว่า ศีลมหาสนิท ฝ่ายโปรเตสแตนต์เรียกว่า มิสซา (Missa) เป็นพิธีกรรมเพื่อน้อมจิตระลึกถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูบนไม้กางเขน ผู้ที่สมควรรับศีลนี้ต้องเป็นผู้ที่เชื่อหรือยอมรับว่า พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนแทนเขา และแสดงว่าเป็นการร่วมกับฝ่ายจิตและวิญญาณระหว่างพระเยซูกับชาวคริสต์ เป็นการยอมรับว่าพระเยซูมาสถิตอยู่ในกายตน ก่อนเข้าพิธีต้องมีกร

¹ เสรี พงศ์พิศ. ศาสนาคริสต์, 2529 หน้า 274-297.

เตรียมใจมีเจตจำนงชัดเจน แต่งกายสุภาพ และต้องอดอาหารเพื่อรับศีล ก่อนรับศีลต้อง สวดมนต์ภาวนาโดยสวดบทแสดงความเชื่อ และแสดงความวางใจในศีล บทแสดงความทุกข์ถึง บาปและความรักต่อพระองค์ ตลอดจนแสดงความปรารถนาดีที่จะรับศีล พระผู้ทำพิธีจะแจก ขนมปังและเหล้าองุ่นซึ่งมีความหมายถึงเนื้อและเลือดของพระเยซู (ปัจจุบันแจกแต่ขนมปังเพราะ มีผู้เข้าร่วมพิธีเป็นจำนวนมาก) ส่วนนิกายโรมันคาทอลิกถือว่าขนมปังและเหล้าองุ่นเป็นเนื้อ และเลือดของพระเยซูจริงๆ ส่วนนิกายโปรเตสแตนต์ถือว่าพระเยซูเสด็จมาประทับท่ามกลาง พิธีและขนมปังก็คือขนมปัง ไม่ใช่เนื้อของพระเยซู

4. ศีลแก้บาปหรืออภัยบาป (Confession) เป็นพิธีที่ชาวคริสต์ที่สำนึกว่าตนได้ ทำบาปลงไป จะต้องไปหาบาทหลวง เพื่อสารภาพถึงการทำความผิดนั้น และขออภัยโทษจาก พระเจ้า บาทหลวงในฐานะผู้แทนของพระเจ้าจะเป็นผู้ยกบาปนั้นให้ ก็การที่จะได้รับอภัยบาป จากพระเจ้าได้ก็ต่อเมื่อมีความสำนึกผิดอย่างจริงใจ ส่วนโทษของบาปหรือบาปกรรมที่ติดตัวไป หาได้หมดสิ้นไปไม่ จนกว่าจะใช้กรรมหมดสิ้นด้วยการทำดี

5. ศีลเจิมผู้ป่วย (Holy Unction) เป็นพิธีที่ทำเพื่อให้กำลังใจแก่ผู้ป่วย และศีลนี้จะ รักษาโรคทางกายให้บรรเทาเบาบางหรือให้หายได้หากพระเจ้าทรงเห็นว่าจะจะเป็นประโยชน์แก่ วิญญาณของผู้รับศีลนั้น ในการทำพิธีนั้นพระผู้ทำพิธีจะให้ศีลด้วยการเจิมน้ำมันศักดิ์สิทธิ์ตาม ร่างกายของผู้ป่วย เช่น ที่ตา หู จมูก ปาก มือ และเท้าของผู้ป่วยพลางสวดอ้อนวอนขอให้ พระเจ้าโปรดอภัยบาปอันได้กระทำลงไปแล้วแม้ด้วยอวัยวะดังกล่าว

6. ศีลบวชเป็นบาทหลวง (Ordination) เป็นพิธีที่เจ้าอาวาสในวัดทำให้แก่ผู้เข้าพิธี บวชเพื่อจะเป็นพระในศาสนา (คือบาทหลวง) และมอบอำนาจที่จะทำหน้าที่สงฆ์ต่อไป การ เป็นพระสงฆ์ในศาสนาคริสต์ถือเป็นกิจอันยิ่งใหญ่และเป็นเกียรติอันสูงส่ง เพราะพระสงฆ์จะ บำเพ็ญกรณียกิจแทนพระเยซูคริสต์เพื่อเป็นสิริมงคลของพระเจ้าและเพื่อความรอดของวิญญาณ

7. ศีลสมรส (Matrimony) เป็นศีลซึ่งรวมชายหญิงคู่หนึ่งต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อจะ ได้สร้างครอบครัวชาวคริสต์ที่สมบูรณ์ต่อไปสามีภรรยาจะอยู่ร่วมกันได้ต้องมีความรักและ ซื่อสัตย์ต่อกัน ยอมรับลูกทุก ๆ คนที่พระเจ้าประทานมาให้ พิธีแต่งงานต้องทำต่อหน้าพระ สงฆ์เจ้าอาวาสหรือผู้แทน และต่อหน้าพยานอีกสองคน ซึ่งพิธีจะทำในโรงสวด โดยคู่บ่าวสาว หมอบลงหน้าแท่นบูชารับพรจากพระผู้ทำพิธี เป็นการประกาศความรักและความซื่อสัตย์ ระหว่างตนให้พระเจ้าทรงทราบ

ศิลปะทั้ง 7 นี้ ถือปฏิบัติกันทั้งนิกายโรมันคาทอลิก และนิกายออร์ทอดอกซ์ ส่วนนิกายโปรเตสแตนต์นับถือเฉพาะศิลปะล้างบาป และศิลปะมหาสนิทเท่านั้น นิกายออร์ทอดอกซ์ ถึงแม้จะถือศิลปะ 7 อย่างเหมือนกับนิกายโรมันคาทอลิก แต่ก็มีความเชื่อในเรื่องอื่นๆ แตกต่างกัน ดังต่อไปนี้

1. นิกายโรมันคาทอลิก เชื่อว่า โป๊ปเป็นบุคคลศักดิ์สิทธิ์ เพราะเป็นตัวแทนพระเยซูจึงเสมือนเป็นตัวแทนของพระเจ้าบนพื้นพิภพ โป๊ปจึงสามารถตีความในพระคัมภีร์ได้ สามารถออกคำสั่งสอนได้อย่างถูกต้องไม่ผิดพลาด สามารถล้างบาปให้ใครก็ได้ แต่นิกายออร์ทอดอกซ์ เชื่อว่าโป๊ปเป็นบุคคลธรรมดาไม่มีอำนาจวิเศษแต่อย่างใดดังนั้นโป๊ปก็ทำผิดได้เหมือนคนธรรมดา พระคัมภีร์ไบเบิลเท่านั้นที่จริงแท้ สมบูรณ์แท้ ด้วยเหตุนี้นิกายออร์ทอดอกซ์ จึงให้ความสำคัญต่อพระคัมภีร์มากกว่าโป๊ป

2. นิกายโรมันคาทอลิก เชื่อว่าพระเยซูมี 2 สภาวะ คือพระเจ้ากับมนุษย์ กล่าวคือ ก่อนที่จะมาอุบัติเป็นพระเยซูก็ได้เป็นพระเจ้ามาก่อนแล้ว เมื่อมาเกิดเป็นพระเยซูก็เป็นมนุษย์ แต่หลังจากพระเยซูฟื้นคืนชีพแล้วก็ยังเป็นพระเจ้าอีก ส่วนนิกายออร์ทอดอกซ์เชื่อว่า พระเยซูมีสภาวะทั้ง 2 อย่างอยู่ในตัวแล้ว หรือทรงเป็นพระเจ้าในร่างมนุษย์

3. นิกายโรมันคาทอลิก เชื่อว่า พระนางมาเรียตายแล้วร่างกายไม่เน่า และได้ถูกอัญเชิญขึ้นไปอยู่บนสวรรค์สวมมงกุฎเป็นราชินีแห่งเทพนารีทั้งหลาย แต่นิกายออร์ทอดอกซ์เชื่อว่า พระนางมาเรียเป็นมนุษย์ธรรมดาไม่ได้ถูกอัญเชิญขึ้นสวรรค์ทั้งร่าง วิญญาณพระนางต่างหากที่พระเจ้าโปรดให้ขึ้นไปอยู่ในสวรรค์

4. นิกายโรมันคาทอลิกเชื่อว่าบรรดานักบุญเป็นผู้วิเศษจึงควรหล่อเป็นรูปไว้เคารพบูชา และสวดขอพรเพื่อให้นักบุญได้นำความต้องการของตนไปเสนอต่อพระเจ้าอีกทอดหนึ่ง แต่นิกายออร์ทอดอกซ์ไม่เชื่อดังกล่าว ทั้งจะเป็นการเบียดบังความศรัทธาต่อพระเจ้าได้ลดลงด้วย จึงห้ามปั้น ห้ามหล่อรูปนักบุญไว้เคารพบูชา

5. นิกายโรมันคาทอลิก เชื่อว่าเมื่อคนตายแล้ว วิญญาณที่มีบาปไม่มากถึงกับจะต้องตกนรก แต่ก็ไม่มีบุญพอที่จะขึ้นสวรรค์ จึงจำต้องพาไปอยู่ในแดนชำระ (Purgatory) เสียก่อน แล้วค่อยมาคอยวันพิพากษาโลกเพื่อขึ้นสวรรค์ ส่วนนิกายออร์ทอดอกซ์เชื่อว่าไม่มีสถานที่ชำระดวงวิญญาณดังกล่าว เมื่อคนตายแล้วก็รอวันพิพากษาโลกเลยทีเดียว

ส่วนความเชื่อที่ตรงกันทั้ง 3 นิกาย ก็มีเหมือนกันดังต่อไปนี้ 1. เชื่อว่าพระเยซูเป็นศาสดาของศาสนาคริสต์ 2. เชื่อว่าพระเยซูทรงสละชีพเพื่อไถ่บาปให้แก่มนุษย์ 3. เชื่อว่าพระเยซูฟื้นคืนชีพได้อีกหลังจากถูกประหารชีวิต 4. เชื่อว่ามีวันพิพากษาโลก ทุกชีวิตจะได้รับ

การตัดสินใจให้ไปอยู่ในสวรรค์หรือนรกชั่ววันจันทร์ 5. เชื้อศีลล้างบาป 6. เชื้อศีลมหาสนิท

นอกจากศาสนกิจต่างๆ ดังแสดงมาแล้ว ก็ยังมีพิธีกรรมที่ชาวคริสต์กระทำกันอีกมากมาย เช่นไปโบสถ์หรือวัดในวันพระ กล่าวคือชาวคริสต์ในสมัยแรกๆ จะถือวันเสาร์เป็นวันพระและวันเริ่มต้นของสัปดาห์เหมือนอย่างศาสนายิวเพิ่งมาเปลี่ยนเป็นวันอาทิตย์ในสมัยของเซนต์ปอล¹ และถือกันเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน เมื่อถึงวันอาทิตย์ ชาวคริสต์จะไปโบสถ์เพื่อปฏิบัติศาสนากิจเป็นการพัฒนาจิตใจ

ครั้นถึงวันคริสต์มาส ชาวคริสต์จะเฉลิมฉลองรื่นเริงเป็นการใหญ่เพราะถือว่าเป็นวันคล้ายวันเกิดของพระเยซู กล่าวคือนิกายโรมันคาทอลิกและนิกายโปรเตสแตนต์ถือว่าวันที่ 25 ธันวาคมของทุกปี เป็นวันคล้ายวันเกิดของพระเยซู แต่นิกายออร์ทอดอกซ์ตะวันออกถือว่าวันเกิดของพระเยซูตกอยู่ในเดือนมกราคม แต่ก่อนถึงวันคริสต์มาส 4 สัปดาห์ เป็นเทศกาล แอดเวนต์ (Advent) ชาวคริสต์จะพากันอ่านคัมภีร์พันธสัญญาเดิม เพื่อเตรียมตัวต้อนรับวันคริสต์มาส และหลังจากวันคริสต์มาสผ่านไป 12 วัน ก็ถึงวันอีพิฟานี (Epiphany) ชาวคริสต์จะเฉลิมฉลองถึงวันที่มีนักปราชญ์ตะวันออกมาเยือนพระเยซูตอนเกิดใหม่ และชาวคริสต์จะเฉลิมฉลองวันอีสเตอร์ซึ่งเชื่อกันว่าเป็นวันกลับฟื้นคืนชีพของพระเยซู กล่าวคือชาวคริสต์เชื่อว่าพระเยซูถูกตรึงไม้กางเขนสิ้นชีพในเย็นวันศุกร์ ครั้นรุ่งเช้าวันอาทิตย์ พระเยซูก็ฟื้นคืนชีพ ลู่อสวรรค์ และหลังจากวันอีสเตอร์ไปอีก 50 วัน ก็ถึงวันเพนตีโคสต์ (Pentecost) ซึ่งเป็นวันที่ชาวคริสต์เฉลิมฉลองถึงวันที่โมเสสได้รับพระบัญญัติ 10 ประการ จากพระเจ้าบนยอดเขาซีนายเหล่านี้เป็นต้น แต่พิธีกรรมเหล่านี้ นิกายอิงลิช พูริตัน ปฏิเสธทั้งหมดไม่กระทำกิจกรรมดังนิกายอื่น เพราะเห็นว่าไม่ใช่สาระสำคัญอะไร

12.9 สัญลักษณ์ของศาสนา

ในคริสต์ศาสนาทุกนิกายใช้เครื่องหมายเหมือนกันคือ **ไม้กางเขน** เดิมไม้กางเขนเป็นเครื่องมือสำหรับประหารชีวิตนักโทษในปาเลสไตน์ สมัยโบราณนักโทษที่ถูกตัดสินประหารชีวิตแล้วจะถูกตรึงเข้ากับไม้กางเขนแล้วยกขึ้นตั้งให้ตากแดดไว้จนกว่าจะตายด้วยความร้อนและความหิวกระหาย พระเยซูสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเช่นนั้น คริสต์ศาสนาจึงถือว่าไม้กางเขนเป็นสัญลักษณ์แห่งการเสียสละอันยิ่งใหญ่ในวันตรึงของพระเจ้า

¹ Hopfe, Lewis M. Religions of the World, 1994 p.347.

12.10 ฐานะของศาสนาในปัจจุบัน

ศาสนาคริสต์ในปัจจุบันมีผู้นับถือมากที่สุดในโลก มีศาสนิกกว่า 1,000 ล้านคน (Encyclopaedia Britannica 1992 : 269) กระจายไปทั่วโลก แต่ส่วนใหญ่จะอยู่ในทวีปยุโรป อเมริกา และออสเตรเลียทั้งนี้ก็เพราะศาสนาคริสต์มีวิธีการเผยแผ่ดีพร้อม ด้วยบุคลากร ทุนทรัพย์ และอำนาจ ศาสนาคริสต์ได้ชื่อว่าศาสนาแห่งความรัก พระเยซูเน้นถึงความรักว่าสำคัญที่สุด มีความรักอย่างเดียวก็น่าเพียงพอแล้ว รักพระเจ้า รักเพื่อนมนุษย์ รักเพื่อนบ้าน รักครอบครัว แล้วจะได้ความรักตอบแทนซึ่งมีค่ากว่าสมบัติใดๆ ให้รักโลกทำตนเป็นคนของโลก และก็ด้วยอิทธิพลคำสอนดังกล่าวจึงมีหมอสอนศาสนาคริสต์ออกไปเผยแผ่ศาสนาทั่วโลก ทั้งช่วยจัดตั้งโรงเรียนและโรงพยาบาลควบคู่ไปด้วย เป็นต้น ทั้งนี้ก็เพราะดำเนินรอยตามพระเยซูซึ่งเป็นทั้งหมอกายหมोज ช่วยเหลือคนเจ็บป่วยทั้งโรคกายโรคใจ ดังนั้นการช่วยเหลือกันในรูปแบบต่างๆ จึงมีอยู่ทั่วไปในหมู่ชาวคริสต์ สะท้อนถึงอิทธิพลของศาสนาคริสต์ดังกล่าวมาแล้ว แต่ภายในศาสนาคริสต์เองกลับแตกแยกกันแบ่งเป็นนิกายใหญ่น้อยมากมาย และแต่ละนิกายต่างก็ยึดมั่นในปรัชญาของตนไม่ปรองดองเข้าหากัน ทั้งยังไม่มียุทธศาสตร์ใดที่คอยประสานรอยร้าวได้ ดังนั้นศาสนาคริสต์ถึงแม้จะเป็นศาสนาใหญ่ แต่ก็อยู่ในฐานะที่รวมกันได้แค่เพียงหลวมๆ หรือรูปลักษณะภายนอกเท่านั้น ตลอดทั้งความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการและเทคโนโลยีในโลกปัจจุบัน ก็มีการขัดแย้งกับคำสอนในศาสนาคริสต์ จึงทำให้ชาวคริสต์รุ่นใหม่ไม่สนใจศาสนาถึงกับประกาศตัวไม่มีศาสนาและหันไปนับถือศาสนาอื่น ก็มีมากขึ้นตามลำดับ

กิจกรรม

หลังจากนักศึกษาได้ศึกษา บทที่ 12 ศาสนาคริสต์ จบโดยสมบูรณ์แล้ว

โปรดทำแบบฝึกปฏิบัติประกอบวิชาศาสนศึกษา บทที่ 12 แล้วจึงศึกษาในบทที่ 13 ต่อไป

